

ภาค ๑

นักษัตรประวัติศาสตร์

ฮารี เซลดอน—...ชาติในปี ๑๑,๙๘๘ แห่งจักรวาลคักราช มรณะปี ๑๒,๐๖๙ ซึ่งตามสถาปนคักราชเราเรียกว่าปี -๗๙ ถึงปีที่ ๑ แห่งสถาปนคักราช ท่านผู้นี้ถือกำเนิดในตระกูลชนชั้นกลางบนดาวเฮลิคอน เขตอาร์คตุรุส (ซึ่งตามประวัติอันไม่แน่นอนนักกล่าวว่าเป็นดวงดาวที่บิดาของท่านทำไร่ยาสูบอยู่) ท่านผู้นี้มีแววเป็นนักคณิตศาสตร์อย่างน่าพิศวงมาตั้งแต่วัยอายุน้อย มีเรื่องราวกล่าวถึงสมรรถภาพของท่านมากมายนับไม่ถ้วน บางเรื่องก็ขัดแย้งกันเอง กล่าวกันว่า เมื่ออายุเพียงสองขวบ ท่านสามารถ...

...ที่แน่ๆ ก็คืองานสำคัญอดยิ่งของท่าน ได้แก่วิชาอนาคตประวัติศาสตร์ของจักรวาล เซลดอนได้พบว่าวิทยาการแนวนี้เป็นเรื่องที่ยังแก้แน่นอนที่แม้จะมีความเลือนรางก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น อนาคตประวัติศาสตร์ของจักรวาลจึงเป็นผลงานที่เขาสร้างสรรค์ไว้ในฐานะวิทยาการอันลึกซึ้งให้แก่จักรวาล...

...ผู้ประพันธ์ชีวประวัติที่ดีที่สุดเกี่ยวกับฮารี เซลดอน ก็คือ กาลด์ดอร์นิก ผู้ซึ่งได้พบกับเซลดอนเมื่อสองปีก่อนที่เซลดอนจะถึงแก่กรรม ขณะที่กาลด์ผู้ประพันธ์ยังเป็นหนุ่มอยู่ เป็นประวัติชีวิตของเซลดอนตอนที่ได้พบกับเขา...

เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา^๑

^๑เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา อันเป็นต้นฉบับที่ได้คัดตัดตอนมาพิมพ์ไว้ในหนังสือนี้ได้จัดพิมพ์โดยบริษัทการพิมพ์เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกาแห่งดาวเทอร์มินัส ขอความในหนังสือนี้คัดจากฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๑๐ ในปีสถาปนคักราช ๑๐๒๐

๑

นามของเขาชื่อ กาลล์ ดอร์นิก เป็นหนุ่มบ้านนอกผู้ยังไม่เคยไปถึงทรานทอร์เลย์แม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็ได้เคยเห็นดาวดวงนี้หลายครั้งทางโทรภาพไฮเปอร์วิดีโอ และสองสามครั้งจากภาพสามมิติอันโอฬารเนื่องในงานพิธีจักรพรรดิราชาภิเษกหรือเนื่องในงานเปิดสภาจักรวาล แม้เขาจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่เพียงในพิภพซินแนกซ์ ซึ่งวนอยู่รอบดาวฤกษ์ดวงหนึ่ง ชายเขตฟากฟ้าสี่คราม แต่ตามที่บรรยายมา ท่านก็คงเห็นว่าเขาไม่ได้ห่างไกลจากความเจริญนัก สมัยนั้นความจริงก็หาไม่ได้อะไรที่นับว่าห่างไกลความเจริญ

ยุคนั้น ดาวเคราะห์ในสากลจักรวาลมีจำนวนเกือบยี่สิบห้าล้านดวง ที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ และทุกดวงก็ขึ้นต่อสากลจักรวรรดิซึ่งมีศูนย์กลางตั้งอยู่บนดาวทรานทอร์ นี่เป็นเหตุการณ์ในครั้งศตวรรษหลังแห่งสมัยของสากลจักรวรรดิดังกล่าวนี้

การเดินทางไปยังศูนย์กลางแห่งสากลจักรวรรดิย่อมนับได้ว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญยิ่งในชีวิตของนักศึกษาหนุ่มนามกาลล์ แต่สำหรับการเดินทางในอวกาศโดยเฉพาะนั้น เขามีความคุ้นเคยอยู่แล้ว ไม่ใช่สิ่งน่าตื่นเต้นอันใด แม้ว่าเขาจะเคยเดินทางแต่เพียงไปยังดาวบริวารของพิภพซินแนกซ์ เพื่อเก็บข้อมูลบางประการเกี่ยวกับเส้นทางของอุกกาบาตมาทำวิทยานิพนธ์ แต่มันก็คือการเดินทางไปอวกาศเหมือนกันทุกทั้งนั้นไม่ว่าจะไปใกล้ๆ เพียงครั้งล้านไมล์หรือไกลขนาดครั้งล้านปีแสง

เขากุมสติมัน เตรียมรับการ“โจน”ผ่านห้วงอวกาศอันไพศาล ซึ่งเป็นการเดินทางที่แปลกไปกว่าการเดินทางระหว่างดวงดาวโดยปกติ วิธีโจนเป็นวิธีเดียว และก็คงจะเป็นวิธีเดียวเท่านั้นในการเดินทางในอวกาศระหว่างดาวต่อดาว การเดินทางในอวกาศด้วยวิธีธรรมดาย่อมจะไม่สามารถไปได้เร็วเกินกว่าความเร็วของแสงธรรมดา (เป็นรายการหนึ่งในวิทยากรไม่กี่รายการที่หลงเหลืออยู่จากระยะเริ่มแรกของประวัติมนุษยชาติที่เกือบจะลืมนั่นหมดแล้ว) ซึ่งก็หมายความว่าจะต้องเดินทางเป็นสิบๆ ปีจากจักรวาลหนึ่งไปยังอีกจักรวาลหนึ่งซึ่งมีมนุษย์ แต่ห้วงอวกาศอันไพศาล

สถาบันสถาปนา

อยู่เหนืออวกาศ เหนือเวลา เหนือสสาร เหนือพลังงาน จะว่าเป็นสิ่งหนึ่ง
ก็ไม่มันับว่าเป็นสิ่งใดได้ในห้วงเช่นว่านี้ เราสามารถจะเดินทางจากมุมหนึ่ง
ของสากลจักรวาลได้ในเวลาเพียงชั่วครู่เดียว

ก้อลคอยการโจนครั้งแรกด้วยความประหวั่นอยู่บ้าง แต่เมื่อยาน
โจนเข้าจริง กลับปรากฏว่าไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิดเดียว นอกจากรู้สึก
ถูกกระชากเยือกหนึ่ง กระเทือนนิดหนึ่งแล้วก็สลายไป แทบจะก่อนที่เขา
จะทันรู้สึก มันก็เท่านั้นเอง

ต่อจากนั้น ความรู้สึกของเขาก็มีแต่ยานอวกาศที่มาอันเป็นผลจาก
การประดิษฐ์สร้างหลังจากสากลจักรวรรดิเจริญก้าวหน้ามาแล้ว ๑๒,๐๐๐ ปี
แล้วก็ตัวของเขาเอง พร้อมด้วยปริญาเอกทางคณิตศาสตร์เพิ่งได้มา
ใหม่เอี่ยม และหนังสือเชิญชวนจากฮารี เซลดอน ผู้ยิ่งใหญ่ ให้เดินทาง
ไปยังทรานทอร์เพื่อร่วมในงานเกี่ยวกับแผนการเซลดอนอันใหญ่หลวงและ
ค่อนข้างลึกลับ

ผิดหวังจากความตื่นเต้นระทึกใจในการโจนของยานอวกาศแล้ว ลิง
ต่อไปที่ก้อลคอยก็คือทิศทางของดาวทรานทอร์ เขามักจะวนเวียนอยู่
ใกล้ห้องทัศนาศ ซึ่งจะเปิดบานเกล็ดโลหะเป็นระยะๆ เมื่อมีเสียงประกาศ
และคอยชมแสงเจิดจ้าของดวงดาวต่างๆ ขึ้นชมกับกลุ่มดาวที่รวมกันเป็น
กระจุกในระยะไกล แลดูเหมือนกลุ่มหิ่งห้อยฝูงใหญ่ที่ไม่ไปไหนตลอดกาล
คราวหนึ่งเขาได้เห็นหมอกฟ้าสีน้ำเงินแกมขาวในระยะห้าปีแสงจากลำยาน
ผ่านหน้าต่างไปเหมือนนมสดจำนวนมหาศาลในระยะไกล สะท้อนแสงเข้ามา
ในห้องของยาน ทำให้รู้สึกเยือกเย็นละลานตา แต่สองชั่วโมงต่อมาก็กลับตา
ไปเมื่อยานเข้าสู่การโจนครั้งที่สอง

ดวงสุริยาอันเป็นแกนจักรวาลของดาวทรานทอร์ เมื่อแรกเห็นเป็น
เสมือนจุดแสงขาวจุดเล็กนิดเดียว แทบจะสังเกตเห็นไม่ได้ในแสงระยิบระยับ
ดึนดาดฟ้า ต่อเมื่อพนักงานห้องเที่ยวของยานชี้ให้ดูจึงรู้สึก ในใจกลางสากล
จักรวาลนี้มีดวงดาวถึยิบ แต่สุริยาดวงนี้ยิ่งเด่นชัดขึ้นทุกครั้งที่ยานโจนใกล้
เข้าไป ส่วนดาวดวงอื่นก็ยิ่งจางแสงลง

เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งเดินเข้ามาบอกกับเขาว่า “ห้องทัศนาศจะปิดแล้ว

ต่อไปนี้จะไม่เปิดอีก คุณเตรียมตัวเถอะ ยานจะลงแล้ว”

กอลลเดินตามเจ้าหน้าที่ผู้ขึ้นไป ยื่นมือจับแขนเสื้อยูนิฟอร์มสีขาวยามิตรยานอวกาศกับดวงอาทิตย์อันเป็นเครื่องหมายของสากลจักรวรรดิ พลังกล่าวว่า “ขอให้ผมอยู่ใกล้สักครู่เถอะครับ ผมอยากเห็นทรานทอร์”

เจ้าหน้าที่เผยอยิ้ม จนกอลลรู้สึกกระตาคเมื่อรู้สึกตัวว่าเขาพูดด้วยสำเนียงเด็กบ้านนอก เจ้าหน้าที่ผู้นั้นตอบ “รุ่งเช้าเราก็จะลงที่ทรานทอร์แล้ว” “ผมอยากเห็นจากอวกาศนะครับ”

“อ้อ แต่เสียใจนะ พ่อหนุ่ม ถ้าเป็นยานอวกาศธรรมดาเราก็พอโอนโลมกันได้ แต่ยานนี้จะลงด้วยอาการควงสว่างทางทิศตะวันออก คุณคงไม่ต้องการตาบอด ผิวไหม้ แล้วก็มิแผลเป็นจากรังสีพร้อมๆ กันไปหมดไม่ใช่หรือ”

กอลลก้าวจะออกเดิน

เจ้าหน้าที่ร้องตามหลังเข้าไป “ทรานทอร์ไม่มีอะไร มองจากที่นี่ก็จะเห็นแต่เงาสลัวเท่านั้นนะพ่อหนุ่ม ไร่ถึงถึงพื้นแล้ว ไปกับสำนักงานท่องเที่ยวอวกาศดีกว่า ราคาไม่แพงด้วย”

กอลลเหลียวกลับมา “ขอบคุณมากครับ”

การแสดงความคิดเห็นหวังออกมามักจะเป็นอากัปกริยาของเด็ก แต่อากัปกริยาของเด็กก็อาจจะเกิดขึ้นแก่คนที่เกินวัยเด็กได้บ่อยๆ เหมือนกัน กอลลรู้สึกเหมือนมีอะไรเข้าไปตันอยู่ในลำคอ เขาไม่เคยเห็นความมโหฬารของทรานทอร์ด้วยตาตนเองชัดแจ้งด้วยของจริงสักครั้งเดียว แต่เขาก็ได้เห็นมันจริงๆ เสียทีละคราวนี้ ในอีกไม่นานเท่าไร

๒

ยานลงสู่พื้นท่ามกลางเสียงเอะอะอึงคะนึงคละเคล้ากันอึงมี มีเสียงลำยานเสียดสีบรรยากาศดังหวีดหวืออยู่ห่างๆ เสียงเครื่องต้านความร้อนจากการเสียดสีดังกระหึ่มสม่ำเสมอ และเสียงครื้นครื้นของเครื่องยนต์ที่ลดความเร็ว

สถาบันสถาปนา

ลงเรื่อย ๆ เสียงผู้คนทั้งชายหญิงที่พากันเข้าสู่ห้องเตรียมลง และเสียงเอี้ยดอาดของบันจันเคลื่อนย้ายหีบห่อ ไปรษณีย์ภัณฑ์ และสินค้าไปยังตอนกลางของลำยาน เพื่อส่งต่อไปยังซานถ่ายของลง

ก้อลรู้สึกอาการสะเทือนเล็กน้อย แสดงว่ายานอวกาศเข้าสู่แรงดึงดูดของพิภพแล้ว ความจริงลำยานได้ค่อย ๆ เข้าสู่ความดึงดูดของทรานทอร์ที่ละน้อยมาเป็นเวลานานนับชั่วโมงแล้ว ผู้โดยสารนับพันกำลังนั่งคอยอยู่ในห้องเตรียมลง ซึ่งเหวี่ยงตัวซ้ำ ๆ ไปตามแรงดึงดูดในจังหวะที่เหมาะสมในการช่วยให้ผู้โดยสารคุ้นกับการเปลี่ยนแปลงของศูนย์ถ่วงที่ผิดกับในลำยาน ในที่สุดผู้โดยสารทั้งหมดก็ทยอยกันลงทางบันได สู่ห้องผู้โดยสารขาเข้าอันมีบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล

นี่แล้วสิหนอ ทรานทอร์! อากาศที่นี่หนักกว่าและความดึงดูดมากกว่าในพิภพซินแนกซ์ ถิ่นกำเนิดของเขา แต่สิ่งนี้เขาคงจะคุ้นไปเองในไม่ช้า สิ่งที่เขาไม่แน่ใจก็คือว่า เขาจะคุ้นกับความใหญ่โตมโหฬารของทุกสิ่งที่นี่หรือไม่

ห้องผู้โดยสารขาเข้าดูช่างใหญ่โตอะไรเช่นนี้ หลังคาที่สูงลิบลิ้วสุดสายตา ก้อลแทบจะเชื่อว่ามันสูงจนเมฆต้องลอยลอดหลังคานั้น มองหาผนังด้านตรงข้ามก็เกินกว่าสายตาคงมองไปถึง เห็นแต่ฝูงคน โต๊ะ เจ้าหน้าที่มากมายจนสุดสายตาลับหายไปไหนหมดแล้วในระยະแสนไกล

เขาตะลึงอยู่จนเจ้าหน้าที่ที่โต๊ะร้องเตือนเสียงแสดงความไม่พอใจ “อ้าว เดินต่อไป ดอร์นิค” เขามองดูวีซ่าอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเรียกชื่อถูก ก้อลพูดอ้ออ๊ก “ทางไหน ทางไหน”

เจ้าหน้าที่ที่โต๊ะสะบัดหัวแม่มือไปทางหนึ่ง “แท็กที่อยู่ประตูสาม ทางขวามือ”

ก้อลออกเดิน สายตามองเห็นตัวอักษรเกิดจากอะไรอย่างหนึ่งในอากาศ เป็นแสงเรืองรองซึ่งไม่ได้แขวนอยู่กับอะไรเลย อ่านได้ความว่า “แท็กซีไปยังทุกแห่ง”

ร่างของใครคนหนึ่งโผล่ออกจากไหนไม่รู้ ก้าวเข้าไปยังโต๊ะนั้น ทันทีที่ก้อลออกเดิน ชายที่นั่งโต๊ะเงยขึ้นมองแล้วพยักหน้านิดหนึ่ง ร่างนั้นผงกหัว

ตอบแล้วเดินตามหนุ่มต่างดาวของเราไปติด ๆ
เขาอยู่ในระยะที่พอจะได้ยินกาอัลบอกที่หมายที่จะไป

กาอัลเดินไปจนพบตัวเองอยู่ที่ราวกัน

มีป้ายเล็กๆบอกไว้ว่า “นายตรวจ” เจ้าพนักงานตำแหน่งนั้นไม่ได้
เงยหน้าขึ้นมองเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ถามห้วนๆว่า “จะไปไหน”

กาอัลเองก็ไม่รู้จะบอกว่าไปที่ไหน แต่ถ้าขึ้นอีกอักษกซาก็เกรงใจ
คนข้างหลังที่ยืนรออยู่เป็นทิวแถว

นายตรวจเงยหน้าขึ้นม้าย้ำถาม “จะไปไหน”

รู้อยู่ว่าตัวเองกระเป่าแพบ แต่มั่นใจว่าจะขลุกลั่นก็เฉพาะคืนนี้
คืนเดียวเท่านั้น รุ่งขึ้นก็จะไต่งานแล้ว กาอัลจึงวางทำให้เป็นปกติ ตอบ
ส่งเดชไปว่า “ไปโรงแรมที่ดีที่สุดครับ”

นายตรวจไม่แสดงว่าแยแสในท่าทางเบ่งๆของเขาแม้แต่น้อย “มันก็
ดีพอกันทั้งนั้น บอกชื่อโรงแรมมาดีกว่า”

กาอัลลุ่มใจ โพล่งออกไปว่า “เอาที่ไกลที่สุดก็แล้วกันครับ”

นายตรวจกดปุ่มอันหนึ่งลงไป ปรากฏมีแสงเป็นเส้นเล็กๆขึ้นบนพื้น
ห้อง คดเคี้ยวเลี้ยวลอดไประหว่างเส้นอื่นๆอีกมากมาย ซึ่งเรื่องแล้วก็หรือ
สลับกันไป ล้วนมีสีสันท่างๆกัน เข้มบ้าง จางบ้าง ตัวใดหนึ่งถูกยัดเข้าไป
มือของกาอัล มันมีแสงเรืองน้อยๆ

เสียงนายตรวจบอกว่า “หนึ่งจุดสิบสอง”

กาอัลควักเหรียญส่งให้ พลังถาม “ไปทางไหนล่ะ”

“ตามแสงนั้นไป ตัวจะมีแสงเรืองอยู่เรื่อยไป ถ้าคุณเดินถูกทาง”

กาอัลเงยหน้าขึ้นมองทาง แล้วเริ่มออกเดินไปในหมู่คนหลายร้อย
ซึ่งต่างคนต่างก็มุ่งเดินไปตามแสงซึ่งเป็นเส้นทางของตนเลี้ยวลอดไป
หลบกันไปหลีกกันมา จนกว่าต่างคนต่างจะถึงที่หมาย

เมื่อเขามาถึงปลายทาง ชายคนหนึ่งในเครื่องแบบสีน้ำเงินสลับเหลือง
บาดตา ทำด้วยผ้าพลาสติกเท็กซ์ไทล์ใหม่เอี่ยมเป็นมันวับ ซึ่งเป็นผ้าชนิดที่
ไม่มีวันเปื้อนเปรอะ เข้ามาช่วยยกทึบเดินทางสองใบของเขา

“ตรงดิ่งไปยังลักเซอร์” ชายนั้นบอก

ชายที่ตามมาลลีมาได้ยินคำนั้นถนัด แถมยังได้ยินกาลีตอบว่า “ดี” และมองตามไปจนกระทั่งกาลีขึ้นบนยานหัวมู่ฟูล้านั้น

ยานแท็กซี่ลอยตัวขึ้น กาลีมองออกไปข้างนอกทางอากาศภายใต้หลังคาของอาคารที่มาหลังนี้ สองมือของเขาเกาะพนักหลังคนขับไว้แน่น ความกว้างขวางมหึมาของพื้นเบื้องล่างเริ่มหดเล็กลงทุกที ผู้คนที่เดินงุ่มง่ามอยู่เบื้องล่างก็กลายเป็นเสมือนฝูงมดเดินมะงุมมะงาหราไปตามทางของตน แล้วก็ยิ่งเล็กลงอีกพร้อมกับเคลื่อนถอยไปทางด้านหลัง

เบื้องหน้าโน้น มีกำแพงอันหนึ่งซึ่งเริ่มต้นกลางอากาศ ตรงดิ่งขึ้นไปจนลับไปจากสายตา กำแพงนี้มีรูเต็มไปหมด ซึ่งปรากฏว่าเป็นปากอุโมงค์นับไม่ถ้วน แท็กซี่ลำนี้อัลลีนั่งพุ่งปราดเข้าไปในโพรงอันหนึ่ง กาลีก็ได้แต่จินตนาการว่าไอ้เจ้าคนขับมันรู้ได้อย่างไรว่าจะต้องเข้าไปในอุโมงค์อันนั้น ในบรรดาอุโมงค์ไม่รู้วักี่ลึบก็ร้อย

ตอนนี้ก็มีแต่ความมืด มองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากแสงสีสัญญาณอันเดียวที่ผ่านแวไป มีเสียงยานผ่านอากาศดังฮูไปตลอดทาง

ลึกรูยานก็ลดความเร็วจนกาลีตัวโยนไปข้างหน้า แล้วแท็กซี่ก็ไหลออกจากโพรงและลดระดับลงแตะพื้นอีกครั้งหนึ่ง

“ลักเซอร์ไฮเทค” คนขับยานบอก ทั้งๆที่ไม่จำเป็นจะต้องบอก แล้วช่วยกาลีขึ้นกระเปาะลง รับเงินค่าทิปสิบเปอร์เซ็นต์อย่างเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการ แล้วรับผู้โดยสารคนใหม่ ออกเดินทางต่อไป

นับตั้งแต่ลงจากยานอวกาศมาจนกระทั่งบัดนี้ กาลียังไม่เคยเห็นห้องฟ้าเลย

ทรานทอร์ –...นับแต่ต้นของพันปีที่สิบสาม พิกพได้บรรลุถึงจุดเจริญสุดยอด เนื่องจากได้เป็นที่ตั้งของศูนย์การปกครองแห่งจักรวรรดิติดต่อกันมาหลายร้อยชั่วอายุคน และเป็นพิภพที่อยู่กลางกลุ่มดาวทั้งหลายในท่ามกลางหมู่พิภพที่มีพลโลกหนาแน่นที่สุด และเจริญก้าวหน้าที่สุดในทางอุตสาหกรรม จึงย่อมเป็นสิ่งหนีไม่พ้นที่พิภพนี้จำเป็นต้องมีพลโลกหนาแน่นที่สุดและมั่งคั่งที่สุดเท่าที่ประชาชาติของจักรวรรดิได้เคยมีมา

การปรับปรุงชนบทได้ก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงจุดสุดยอด ดังนั้นผิวพื้นทั้งหมดของพิภพทรานทอร์ซึ่งมีเนื้อที่ ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ ตารางไมล์จึงเป็นนครเดียวเท่านั้น โดยมีพลโลกสูงสุดมากกว่าสี่หมื่นล้านคน และแทบทั้งหมดจำนวนนี้มีหน้าที่อยู่ในวงงานบริหารจักรวรรดิ คือพูดอีกนัยหนึ่งก็ว่าเป็นข้าราชการแทบทั้งหมด แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอแก่งานอันสลบซับซ้อน (ต้องไม่ลืมนึกว่าความบกพร่องในงานบริหารการปกครองจักรวรรดิของพิภพอันประกอบด้วยดวงดาวนับไม่ถ้วนนั้น เริ่มมีขึ้นตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิองค์หลังๆ ผู้ซึ่งขาดสมรรถภาพ จนในที่สุดเป็นเหตุให้ถึงยุค“ล่มจม”) แต่ละวัน กองทัพยานหลายหมื่นลำต้องลำเลียงผลผลิตจากพิภพภักกรรมยี่สิบดวงมาเป็นเสบียงเลี้ยงพลโลกของทรานทอร์...

สภาวะที่ทรานทอร์จำเป็นต้องพึ่งพิงโลกภายนอกในเรื่องข้าวปลาอาหาร ตลอดจนสิ่งจำเป็นในการอุปโภคบริโภคทุกอย่าง ยิ่งวันก็ยิ่งทำให้ทรานทอร์มีจุดอ่อนซึ่งอาจจะถูกปฏิวัติโค่นอำนาจลงมากขึ้นทุกที ในรอบพันปีหลังแห่งจักรวรรดิ ควันปฏิวัติได้คุกกรุ่นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจักรพรรดิทุกองค์ตระหนักเป็นอย่างดี แนวนโยบายของจักรพรรดิจึงเพิ่มความเข้มแข็งขึ้น

นอกเหนือไปจากการบ๊องกันลูกกระเดือกอันอ่อนแอของทรานทอร์...

เอ็นโซโคลปีเดียกาเล็กติก

๓

ก้าลไม่แน่ใจว่ามีแสงแดดหรือไม่มี และก็เพราะเหตุนี้เอง จึงไม่แน่ใจว่าเมื่อใดเป็นกลางคืนหรือเป็นกลางวัน จะถามใครก็รู้สึกกระตาคใจ ดาวเคราะห์ดวงนี้ดูเสมือนว่าปกคลุมด้วยโลหะไปเสียทุกหนทุกแห่ง อาหารที่เขาเพิ่งรับประทานเสร็จไปเมื่อคืนนั้น มีป้ายปิดบอกว่าเป็นอาหารกลางวัน แต่มีพิภพต่างๆ มากหลายที่ถือเกณฑ์เวลามาตรฐาน โดยไม่คำนึงถึงกาลเวลาที่เปลี่ยนจากกลางวันเป็นกลางคืนซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความไม่สะดวกในการครองชีวิตและในประการอื่นๆ ก็ได้ เพราะแต่ละดวงดาวก็มีการหมุนรอบตัวเอง และวิถีโคจรสั้นยาวแตกต่างกัน เขาเองก็ไมู้้ความยาวนานของเวลาเหล่านั้นของพิภพทรานทอร์

ที่แรกเขากระตือรือร้นเมื่อเห็นเครื่องหมายบอกทางไป “ห้องแสงแดด” แต่ครั้นพอไปถึงที่นั่นกลับปรากฏว่าเป็นห้องสำหรับออบแสงวิทยาศาสตร์ เขาอ้อยอิ่งแก้ขวยอยู่สักครู่หนึ่งแล้วก็กลับมายังห้องนั่งเล่นของโรงแรม

เขาเอ่ยกับเสมียนคนหนึ่งว่า “ผมจะซื้อบัตรนำเที่ยวพิภพนี้ได้ที่ไหน”

“ที่นี่แหละครับ”

“มันจะเริ่มเวลาเท่าไร?”

“เพิ่งออกไปเสียเมื่อคืนนี้เอง แต่มีอีกเที่ยวหนึ่งพรุ่งนี้ ซื้อบัตรได้เลยสิครับ ผมจะจองที่ไว้ให้”

“บ๊ะ” เขาอุทานเบาๆ พรุ่งนี้มันช้าไป เพราะพรุ่งนี้เขาจะต้องไปยังมหาวิทยาลัย “ไม่มีหอสังเกตุการณ์หรืออะไรทำนองนั้นเลยหรือ ผมหมายความว่าไม่มีหลังคานะ”

“อ้อ มีสิครับ! คุณซื้อบัตรจากผมได้เลยถ้าต้องการ เต๋ยวให้ผม

ตรวจก่อนว่าฝนตกหรือเปล่า” เขาตัดวงจรที่ปุ่มหนึ่งข้างๆ ตัว แล้วอ่านอักษรที่วิ่งไล่กันไปในจอกระจกฝ้า กาล์อ่านตามในขณะที่เดียวกัน

เสมียนบอกเขาว่า “อากาศแจ่มใส นึกออกแล้ว ผมเข้าใจว่าตอนนี้คงเป็นระหว่างฤดูแล้ง” แล้วก็เสริมต่อทำนองชวนคุย “ผมไม่ค่อยสนใจกับภายนอกนักหรอกครับ ครั้งสุดท้ายที่ผมออกไปก็เมื่อสามปีก่อนโน้นนะ คุณได้ออกไปเห็นที่เดียวก็จะมี มันทก็ย้ายเท่านั้นเอง นี่ครบวัฏจักรของคุณ ชั้นลิฟต์พิเศษทางด้านหลังโน้น มีป้ายบอกว่า ไปหอคอย คุณขึ้นได้เลย”

ลิฟต์ตัวนั้นเป็นแบบใหม่ ซึ่งทำงานด้วยระบบลดและเพิ่มความตึงตูดหรือระบบสภาพไร้น้ำหนัก กาล์เดินเข้าไป พร้อมกับมีคนอื่นๆ อีกหลายคนตามเข้าไปด้วย พนักงานประจำลิฟต์กดสวิทช์ตัดวงจร กาล์รู้สึกตัวเหมือนล่องลอยอยู่ในอวกาศเมื่อศูนย์ถ่วงลดลงสู่ระดับศูนย์ ในบัดใจเขาก็รู้สึกตัวว่ามีน้ำหนักขึ้นเล็กน้อยเมื่อลิฟต์เร่งความเร็วขึ้นสู่เบื้องบน ลักครู่หนึ่งมันก็ลดความเร็วลงจนเท้าของเขาลอยจากพื้น เขาผลอตตัวอุทานออกมาด้วยความตกใจ

พนักงานผู้นั้นร้องเอะอะ “สอตเท่าไว้ใต้รางซีคุณ คุณไม่ได้อ่านป้ายนั้นหรอกสิ”

ปรากฏว่าคนอื่นๆ เขาปฏิบัติตัวถูกต้องเรียบร้อย และต่างก็กลืนยิ้มเมื่อเขาพยายามตะเกียกตะกายข้างฝาเพื่อกลับลงสู่พื้นลิฟต์ เท้าของคนเหล่านั้นสอตอยู่ใต้ราวโครเมียมที่ทอดยาวตลอดพื้นเป็นสองแถว เขาก็เห็นแล้วเมื่อตอนที่เขาไปในลิฟต์ แต่ไม่ได้สนใจว่ามีไว้เพื่ออะไร

ใครคนหนึ่งเอื้อมมือมาช่วยดึงเขาลง

เขาตะกุกตะกักกล่าวคำขอขอบคุณใจ ก็พอดีลิฟต์หยุด

เขาก้าวออกสู่ลานเฉลียงที่เปิดโล่ง ท่ามกลางแสงสีขาวเจิดจ้าจนบาดตา ชายคนที่ช่วยเหลือเขาเมื่อกี้เดินตามเขามาติดๆ

เขาบอกกาล์ “ที่นั่นเยอะแยะนะ”

กาล์กำลังตะลึงปากอ้าตาค้าง รีบหุบปาก ตอบว่า “นั่นซี” แล้วก้าวมุ่งไปทางที่นั่น แต่แล้วก็ชะงักเท้า

เอ่ยขึ้นว่า “ขอโทษนะครับ ผมอยากจะยืนอยู่ที่ตรงราวกันนี้สักครู่

ผมเอ้อ...ผมอยากชมวิวลักษณ์น้อย”

ชายผู้นั้นโบกมือให้เขาอย่างคนอารมณ์ดี กาลัลชะงักข้ามราวซึ่งสูงประมาณแค่ไหล่มองออกไปรอบๆ

พื้นดินไม่อยู่ในสายตาเลย มันจมหายอยู่ภายในอาคารที่สำเร็จขึ้นด้วยมือมนุษย์ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆมาหลายร้อยชั่วอายุคน ขอบฟ้าก็ไม่มี มองไปทางไหนเห็นแต่ผนังโลหะสูงเสียดฟ้าเรียงกันเดียวไปสุดสายตา และเป็นสีเทาเป็นพืดไปหมด ซึ่งเขาก็ตระหนักดีว่าทั่วทั้งพิภพมันก็อย่างนี้เหมือนกัน ทั้งนี้ ความเคลื่อนไหวของอะไรก็แทบจะมองไม่เห็น มีแต่ยานท่องเที่ยวจำพวกเรือสำราญสองสามลำวิ่งเอื่อยๆอยู่บนอากาศ แต่เขาก็รู้ดีว่าภายใต้ผิวโลหะเบื้องล่างนั้น มีฝูงชนนับพันล้านกำลังจรรजरกันขวักไขว่ไปทั่ว

ไม่มีสีเขียวของต้นไม้หรือพืชใดๆปรากฏในสายตา ไม่มีพืช ไม่มีดิน ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากคน เขารู้ว่า ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในพิภพนี้อาจจะมีปราสาทราชวังขององค์จักรพรรดิตั้งอยู่บนพื้นดินแท้ๆท่ามกลางต้นไม้ขนาดมหึมา พร้อมด้วยสวนไม้ดอกกว้างใหญ่ไพศาล คงจะกินเนื้อที่สักราวร้อยตารางไมล์กระมัง แต่เนื้อที่แค่นั้นก็เปรียบเสมือนเกาะน้อยๆในมหาสมุทรโลหะซึ่งเขามองไม่เห็นจากที่ยืนอยู่ มันอาจจะอยู่ไกลออกไปตั้งหมื่นไมล์ก็ได้ เขาไม่มีทางรู้ได้เลย

เขาจะต้องออกทัศนาวจรให้ได้สักวันหนึ่ง ในไม่ช้า!

กาลัลถอนใจเฮือกใหญ่ ยอมรับความจริงในที่สุด ว่าบัดนี้ตัวเองได้มาอยู่แล้วบนพิภพทรานทอร์ พิกพอันเป็นแกนกลางของกลุ่มดาวและของมนุษย์ทั้งหมด เขามองไม่เห็นว่ามีจุดอ่อนที่ตรงไหน ไม่เห็นยานลำเลียงอาหารลงจอด มองไม่เห็นเส้นโลหิตอันบอบบางที่เชื่อมคนสี่หมื่นล้านของทรานทอร์ไว้กับพิภพอื่นๆโดยรอบ เท่าที่เขารู้สึกขณะนั้น มีแต่เพียงความตื่นตาตื่นใจในความมหัศจรรย์อันพิสดารพันลึกของสิ่งที่มนุษย์บันดาลขึ้นมาดูประหนึ่งว่ามนุษย์ชาติได้เอาชนะธรรมชาติได้แล้วโดยสิ้นเชิง นำผยอง

เขาผละจากราวกั้นมาเหมือนคนใจลอย ชายที่เขาพบในลิฟต์ซึ่ที่หนึ่งข้างๆให้กาลัลนั่ง

“ผมชื่อเจอร์ริล” ชายนั้นยิ้มและเอ่ยแนะนำตัว “คุณเพิ่งมาทรานทอร์

ครั้งแรกนี้”

“ครับ คุณเจอร์ริล”

“นี่แล้ว อ้อ เจอร์ริลนะเป็นชื่อตัวครับ พิกพทรานทอร์นี่นะ ถ้าคุณมีวิญญาณกวีอยู่บ้างละก็จะต้องหลงใหลมัน แต่ชาวทรานทอร์เองไม่ค่อยชอบขึ้นมาบนนี้หรอก พวกนั้นไม่ชอบ บอกว่าขึ้นมาแล้วชวนให้เสียเส้นประสาท”

“ประสาทเสียอะไร! - อ้อ ผมชื่อก้าอัลนะครับ ทำไมเขาจึงว่าทำให้เสียเส้นประสาท ผมนะว่าบนนี้มันวิเศษไม่น้อยทีเดียว”

“มันเป็นเรื่องต่างคนต่างความคิดเห็น ก้าอัล ถ้าหากคุณถือกำเนิดในห้องที่บึบๆ เติบโตขึ้นมาในห้องโถง ทำงานหาเลี้ยงชีพอยู่แต่ในห้องพักผ่อนหย่อนใจในห้องแสงแดดที่มีคนเข้าไปแออัดกันอยู่มากมาย ครั้งนี้ออกมาอยู่ที่นี้ ซึ่งไม่ได้เห็นอะไรเลย นอกจากห้องฟ้าอยู่เหนือหัว มันก็น่าจะกระเทือนประสาทอยู่ไม่ใช่หรือ คุณอาจจะบ้าได้ง่ายๆ เทียบแหละคนในพิภพนี้เขายอมให้เด็กที่อายุเกินห้าขวบแล้วขึ้นมาได้ปีละครั้งเท่านั้น ผมก็ไม่เห็นว่าการทำอย่างนั้นมันจะมีอะไรดีขึ้นมา เพราะทิ้งระยะนานเกินไปโดยมากแรกๆ ขึ้นมาเด็กมักจะร้องกรี๊ดๆ เหมือนยังกับเป็นโรคฮิสทีเรียเสียด้วยซ้ำไป ที่จริงนะ ควรจะเอาเด็กขึ้นมาเสียตั้งแต่ตอนนมแล้วก็ให้ขึ้นมาทุกสัปดาห์จะดีกว่า”

เขาเสริมต่อไป “จะว่ากันไปแล้ว มันก็ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรนักหรอก ถึงหากจะไม่ขึ้นมาเสียเลยก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร พวกเขาก็มีความสุขกันดีอยู่ข้างล่างโน้น ทำหน้าที่ปกครองบ้านเมืองกันไปตามเรื่อง คุณรู้ไหมว่าเราอยู่สูงเท่าไร”

ก้าอัลตอบอย่างลึกลับ เขิงถามกลางๆ “สักครึ่งไมล์ได้ไหม” แล้วก็สงสัยว่า จะเขยไปสักหน่อยกระมัง

ก็คงจะเขยไปหน่อยนั่นแหละ เพราะเจอร์ริลหัวเราะที่ๆ เมื่อบอกเขาว่า “ไม่ถึงหรอก ห้าร้อยฟิตเท่านั้นเอง”

“อะไรกัน ก็ลิฟต์วิ่งขึ้นมาตั้ง...”

“ใช่ แต่เวลาส่วนมากที่ลิฟต์วิ่งขึ้นมาณะ หมุดไปในการวิ่งขึ้นสู่ระดับ

พื้นดิน เมืองทรานทอร์นี่นะกินระดับลงไปต่ำกว่าพื้นดินตั้งไมล์กว่า มันก็เหมือนภูเขาหน้าแข็งนั่นแหละ ส่วนใหญ่ของมันมองไม่เห็นเสียสักเก้าในสิบ ส่วน แถมยังยื่นออกไปใต้ทะเลตอนชายๆ ผังอีกตั้งสองสามไมล์ ความจริงที่เราอยู่ต่ำมากอย่างนั้นก็เป็นประโยชน์ เพราะเราสามารถใช้อุณหภูมิที่แตกต่างกันระหว่างที่ระดับพื้นดินกับจุดที่ต่ำลงไปจากเราอีกสองสามไมล์ ผลีตออกมาเป็นพลังงานได้ตามที่เราต้องการทุกอย่าง คุณรู้ไหม”

“ไม่รู้เลย ผมคิดว่าคุณใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้ากันเสียอีก”

“เมื่อก่อนเคยใช้ แต่ระบบใหม่นี้ประหยัดได้มากกว่า”

“ก็เห็นจะใช้”

“โดยทั่วไปแล้วคุณเห็นเป็นอย่างไร” ท่าทางเป็นกันเองของชายผู้นั้นสลายไปชั่วขณะหนึ่งสั้นๆ มีแวลล์ลมคมในปรากฏขึ้นชนิดหนึ่ง เกือบจะเป็นแวลล์ลาดแกมโกง

กอล์ฟอีกอัก “วิเศษมาก” เขาตอบสั้นๆ

“มาที่ระหว่างพักผอน หรือจะไปทีอื่น หรือว่ามาทัศนจร”

“ก็ไม่เชิง ความจริงผมก็ต้องการจะมาเที่ยวที่ทรานทอร์นี่อยู่นานแล้ว แต่ที่มาคราวนี้ผมมาเพื่อรับหน้าที่งาน”

“อ้อ”

น้ำเสียงของคู่สนทนาทำให้กอล์ฟรู้สึกว่าจะอธิบายเพิ่มเติมอีกสักนิดหน่อย “ผมจะทำงานกับดอกเตอร์เซลดอน ที่มหาวิทยาลัยทรานทอร์นี่เกี่ยวกับโครงการของแก”

“เซลดอน กาบอกช่าวนะรี”

“อ๊ะ ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึงฮารี เซลดอน-เซลดอนคนที่เป็นนักอนาคตประวัติศาสตร์นะ ผมไม่เคยรู้จักเซลดอน กาบอกช่าว อะไรนั่นหรอก”

“ผมหมายถึงฮารีนั่นแหละ เขาเรียกกันว่าเซลดอน กาบอกช่าว เป็นคำสแลงนะ เข้าใจไหม อีตาคนนี่แกชอบทำนายล่วงหน้าแต่เรื่องร้ายๆ ทั้งนั้น”

“งั้นเถอะ” คราวนี้กอล์ฟประหลาดใจด้วยคาดไม่ถึงจริงๆ

“ก็งานนะสิ คุณควรจะได้รับเอาไว้” เจอร์ริลพูดขำๆ “ก็คุณจะมาทำงานกับเขาไม่ใช่รึ”

“อ้อ ใช่แล้ว ผมเป็นนักคณิตศาสตร์ครับ ทำไมแกจึงทำนายเรื่องร้ายๆ ร้ายมากเชียวหรือครับ”

“ก็คุณคิดว่าร้ายกาจขนาดไหนล่ะ”

“ผมเห็นจะหายไม่ถูก ผมเคยแต่อ่านเอกสารที่ดอกเตอร์เซลดอนกับคณะของท่านจัดพิมพ์ขึ้น แต่นั่นก็เกี่ยวกับทฤษฎีทางคณิตศาสตร์นี่”

“ก็นั่นแหละ เรื่องที่พิมพ์ออกมานั่นแหละ”

กอล์ฟชักไม่สบายใจ เสกกล่าวขึ้นว่า “เอ ผมเห็นจะต้องกลับห้องเสียทีละ ยินดีครับที่ได้รู้จักกับคุณ”

เจอร์ริลโบกมือตอบการลาของเขาด้วยอาการปกติ

กอล์ฟพบว่ามีคนรอเขาอยู่แล้วในห้องของเขา เขาตะลึงไปครู่หนึ่งจนลืมที่จะถามว่า “คุณมาทำอะไรอยู่ที่นี่” ใหม่ๆที่ใจอยากจะถามเป็นที่สุด

ชายผู้นั้นลุกขึ้นยืน ปรากฏว่าเป็นคนชราแล้ว ศีรษะมีผมบางจนแทบจะเรียกได้ว่าล้าน เวลาเดินมีกะเผลกนิดหน่อย แต่ดวงตาคมวาวเป็นสีฟ้าสดใส

“ฉันคือฮารี เซลดอน” เขาเอ่ยขึ้นก่อนที่จะกอล์ฟจะนึกหน้าออกกว่าเขาเคยเห็นหน้าชายคนนี้ในภาพถ่ายหลายครั้ง แต่นึกชื่อไม่ออกในขณะนั้น

อนาคตประวัติศาสตร์...ก๊ออัล ดอร์นิก วิเคราะห์คำ“อนาคตประวัติศาสตร์” ตามความเข้าใจนอกเหนือวิชาคำนวณของเขาว่า คงจะหมายถึงแขนงหนึ่งของวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งเกี่ยวข้องกับปฏิกิริยาของหมู่ชน ซึ่งมุ่งเน้นเพื่อใช้ร่วมกับการวางแผนปรับปรุงสังคมและเศรษฐกิจ...

...นัยแห่งความหมายของคำวิเคราะห์นี้ก็คือ ถือว่าหมู่ชนที่มีอยู่นั้น เป็นหมู่ชนที่มีจำนวนเพียงพอแก่การที่จะทำสถิติอันแน่นอนได้ ขนาดของชุมชนจะกำหนดได้โดยถือหลักทฤษฎีข้อแรกของเชลดอน ซึ่ง...อีกประการหนึ่ง จะต้องถือว่าชุมชนนั้นต้องไม่ตระหนักถึงการวิเคราะห์อนาคตประวัติศาสตร์ เพื่อว่าปฏิกิริยาของหมู่ชนนั้นจะได้เป็นไปโดยปกติวิสัย...

หลักของอนาคตประวัติศาสตร์อันแน่นอนนั้น ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ ตามแผนการของเชลดอน ซึ่งสอดคล้องไปกับพลังของสังคมและเศรษฐกิจ นั้นๆ เช่น...

เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติก

๔

“สวัสดีครับ” ก๊ออัลเอ่ยทัก “ผม...ผม...”

“คุณไม่คิดว่าเราจะได้พบกันก่อนวันพรุ่งนี้ใช่ไหม ที่จริง ไม่ เราไม่ควรหรวอก แต่เรื่องมันมีว่าถ้าเราจะเอาตัวคุณมาร่วมงานกับเรา เราจะ

ต้องลงมืออย่างรวดเร็วจึงจะได้ เพราะตอนนี้อะไรๆ มันชักจะยุ่ง ทำให้ยากแก่การหาคนร่วมมือด้วยเสียแล้ว”

“ผมยังไม่เข้าใจครับ”

“คุณได้พูดจากับใครคนหนึ่งบนหอสังเกตการณ์ใช่ไหม”

“ครับ เขาชื่อเจอร์ริล ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาไปกว่านั้น”

“ชื่อของเขาน่ะไม่สำคัญ เขาเป็นสายลับของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย เขาติดตามคุณมาตั้งแต่ทำยานอวกาศโน่น”

“เอ๊ะ ทำไม ผมยิ่งงงใหญ่เสียแล้ว”

“ก็เจ้าคนบนหอสังเกตการณ์นั้น ไม่ได้พูดอะไรถึงผมดอกสิ”

กอลลัซก็อดัดใจ “เขาเรียกท่านว่า เซลดอน กาบอกซ่า”

“เขาว่าอย่างนั้นเพราะอะไร”

“เขาว่าท่านชอบทำนายความหายนะล่วงหน้า”

“ฉันทำอย่างนั้นจริง ทหรานทอร์มีความหมายอะไรกับคุณบ้างไหม”

ทุกๆ คนดูเหมือนจะชอบใช้คำถามนี้แก่เขาเสียจริงๆ กอลลัซรู้สึกยากที่จะตอบ นอกจากบอกว่า “วิเศษมาก”

“คุณพูดโดยไม่คิดนี่ ด้านอนาคตประวัติศาสตร์ล่ะ”

“ผมยังไม่คิดจะพาดพิงไปถึงปัญหานั้นครับ”

“นี่แน่ะ พ่อหนุ่ม นับแต่จะไปคุณจะต้องสังวรว่าจะต้องนำเอาปัญหาทุกอย่างเข้าเกี่ยวข้องกับอนาคตประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น... ต้องใช้ความสังเกตซึ่งเซลดอนหยิบสมุดคำนวณออกจากกระเป๋าที่ติดอยู่กับเข็มขัด มีผู้กล่าวว่าเขามีสมุดชนิดนี้ไว้ใต้หมอนด้วย พร้อมทั้งจะใช้ได้ทันทีเมื่อลิ้มตาตื่นขึ้นมาปกของมันซึ่งมีสีเทาเป็นมันวาวมีร่องรอยสึกหรอเล็กน้อยเพราะถูกจับต้องบ่อยมาก นิ้วอันคล่องแคล่วของเซลดอนซึ่งตกรกระเล็กน้อยด้วยวัย เคลื่อนไปตามขอบพลาสติกของสมุด มีตัวเลขสีแดงปรากฏขึ้นบนแผ่นสีเทานั้น

เขากล่าวว่า “นี่เป็นสถานการณ์ปัจจุบันของจักรวรรดิใช่ไหม”

นิ่งรอคำตอบ

กอลลัซคิดนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ยังไม่สมบูรณ์เป็นแน่ครับ”

“อ้อ ไม่หรอก” เซลดอนว่า “ฉันดีใจที่คุณไม่ยอมรับคำพูดของฉัน

สถาบันสถาปนา

อย่างลับๆลับตา แต่อย่างน้อยนี่ก็เป็นตัวเลขโดยประมาณ พอจะใช้เป็นพื้นฐานได้ คุณยอมรับข้อนี้ไหม”

“เท่าที่ผมประเมินผลการปฏิบัติการครั้งสุดท้ายที่สุด ผมยอมรับ” กาล์ลตอบอย่างระมัดระวังไม่ยอมตกหลุมพราง ถ้าหากมี

“ดี ที่นี่ลองผนวกเอาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น เช่น การลอบสังหารจักรพรรดิ การกบฏของเจ้าครองนครต่างๆ ในขณะที่เดียวกัน อาจมีปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ การสำรวจดาวเคราะห์ที่มีอัตราต่ำลง การ...”

เขาพูดเรื่อยไป นิ้วก็ชี้ไปที่กระดาษการ และทุกครั้งตัวเลขรหัสก็เด่นชัดออกมา แล้วสลายตัวเป็นรหัสอันเป็นผลลัพธ์เรื่อยไป

กาล์ลขัดเขาค้างหนึ่ง “ผมไม่เห็นเหตุผลพอที่จะยอมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้”

เซลดอนทำการคำนวณทบทวนให้เขาดูอีกครั้งหนึ่ง

กาล์ลแย้งว่า “แต่นี้เป็นปฏิบัติการทางสังคมที่ผิดกฎนี้ครับ”

“ดี คุณฉลาดหลักแหลม แต่ยังไม่แหลมพอ สำหรับเรื่องนี้ไม่ผิดหรอก ฉันจะทำโดยวิธีขยายความให้ดู”

วิธีนี้กินเวลานานพอดู และเมื่อจบลง กาล์ลก็พูดด้วยความนอบน้อมว่า “ครับ ผมเห็นแล้ว”

เซลดอนหยุดใช้รหัสบรรยาย “นี่คือทรานทอร์ สามศตวรรษหลังจากขณะนี้ คุณจะแปลความหมายว่าอย่างไร” เขาเอียงคอ คอยรับฟังคำตอบ

กาล์ลอุทานด้วยเสียงบอกว่าฟังอย่างหนัก “พินาศหมดสิ้น แต่...แต่มันเป็นไปไม่ได้ ทรานทอร์ไม่เคย...”

เซลดอนแสดงอาการตื่นเต้นเหมือนคนหนุ่มๆ “เอาละ คุณก็เห็นแล้วว่าผลลัพธ์มันออกมาอย่างไร ลองว่าออกมาที่หรือ ลืมเรื่องรหัสเสียก่อน”

กาล์ลกล่าว “เมื่อทรานทอร์เจริญทางวิทยาการยิ่งๆขึ้นไป มันก็จะมีจุดอ่อนเพิ่มขึ้นทุกทีจนไม่สามารถป้องกันตนเองได้ เมื่อมันยังมีความสำคัญในฐานะเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวรรดิมากขึ้น มันก็ยิ่งกลายเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อยากได้ของผู้อื่นมากขึ้น เมื่อเจ้าผู้ครองจักรวรรดิอ่อนแอลงคนแล้วคนเล่า ความขัดแย้งระหว่างตระกูลที่สูงศักดิ์ก็ยิ่งมีมากขึ้น ความ

รับผิดชอบทางสังคมก็จะสลายไป”

“พอแล้ว ที่นี้ลองทายตัวเลขความพิเนคที่จะบังเกิดมีขึ้นภายในสามศตวรรษที่ซี”

“ผมบอกไม่ถูกหรอกครับ”

“แต่คุณก็คงคิดเลขในใจได้นะ ใช่ไหม”

กาอัลซัคก็อดัด เซลดอนไม่ยอมให้เขาถือสมุดคำนวณ เพียงแต่ยกให้ดูห่างจากเขาประมาณฟุตหนึ่ง เขาเริ่มบวกลบคูณหารอย่างหนักหน่วงจนเหงื่อซึมหน้าผาก

“ประมาณ ๘๕ เปอร์เซนต์” เขากล่าวเชิงหารือ

“ไม่เลว” เซลดอนว่า ทำปากล่างย่น “แต่ยังไม่ดีนัก ตัวเลขที่ถูกต้องคือ ๙๒.๕ เปอร์เซนต์”

กาอัลว่า “เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกท่านว่าเซลดอน กาบอกข่าว ผมไม่เห็นตัวเลขนี้ในวารสารเลย”

“ไม่มีหรอก พิมพ์ลงไปได้รี คุณคิดหรือว่าจักรวรรดิจะยอมเปิดเผยความอ่อนแอออกมาในรูปนี้ มันเป็นเรื่องสามัญมากในวิชาอนาคตประวัติศาสตร์ แต่ผลการคำนวณของเราก็ได้รั่วไปถึงหูของบุคคลชั้นสูงบ้างแล้ว”

“ออกจะแย่น้อย”

“ก็ไม่แย่นักหรอก เราคาดการณ์ไว้แล้ว”

“แต่ก็เพราะอย่างนี้ไม่ใช่หรือ ที่ผมถูกทดสอบ”

“ใช่ ทุกอย่างเกี่ยวกับแผนการของฉันกำลังถูกสืบสวน”

“ท่านตกอยู่ในอันตรายหรือเปล่าครับ”

“อ้อ แน่ละ มีส่วนอยู่ ๑.๗ เปอร์เซนต์ที่ฉันจะถูกประหารชีวิต แต่เรื่องนี้จะไม่ทำให้แผนการของฉันต้องล้มไป เราคาดการณ์เรื่องนี้ไว้แล้วเหมือนกัน เอาละ ช่างหัวมันเถอะ คุณจะไปพบฉันพรุ่งนี้ใช่ไหมที่มหาวิทยาลัย”

“ใช่ครับ” กาอัลรับรอง

คณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย –...คณะบุคคลชั้นสูงมีอำนาจรุ่งเรืองขึ้น หลังจากคดีลอบสังหารคลีออนที่ ๑ จักรพรรดิองค์สุดท้ายในวงศ์ของตน บุคคลคณะนี้เป็นผู้ครองอำนาจอย่างสำคัญทางการปกครอง เป็นเวลาหลาย ศตวรรษระหว่างที่จักรวรรดิเริ่มอ่อนแอลง โดยปกติอำนาจจะอยู่ในกำมือ ของสองตระกูลใหญ่ คือตระกูลเซิน และตระกูลตีวาร์ท ซึ่งพยายาม ยึดครองอำนาจอยู่ในกำมืออย่างเหนียวแน่นไม่ยอมปล่อย...เป็นอยู่อย่างนี้ จนหมดสิ้นอำนาจลงเมื่อจักรพรรดิคลีออนที่ ๒ ผู้แข็งแกร่งขึ้นครองบัลลังก์ หัวหน้าที่หนึ่งของคณะกรรมการ...

...อย่างไรก็ตาม การเสื่อมอำนาจของคณะกรรมการเริ่มมีร่องรอย มาตั้งแต่การพิจารณาสอบสวน ฮารี เซลดอน เมื่อสองปีก่อนสถาปน- ค์กราช วันที่มีการพิจารณาสอบสวนครั้งกระนั้นปรากฏอยู่ในชีวิตประวัติของ ฮารี เซลดอน ซึ่งกอลล์ ดอร์นิก เขียนไว้

เอ็นไซโคลปิเดียกาเล็กติกกา

๕

กอลล์ไม่สามารถปฏิบัติตามคำพูดของเขาได้ เขารุ่งขึ้นเขาตกใจตื่นเมื่อ ได้ยินเสียงออกดั่งขึ้นเบาๆ เขายกหูฟังขึ้นรับ ก็ได้ยินเสียงเสมียนโรงแรม บอกด้วยเสียงเบาๆเช่นกัน และด้วยน้ำเสียงพยายามให้สุภาพที่สุดว่า เขา

ถูกกักตัวแล้ว ด้วยคำสั่งของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย

เขาเผ่นพรอดไปยังประเทศ แต่ก็ปรากฏว่าเปิดไม่ได้เสียแล้ว จึงได้
แต่งตัวคอยรับสถานการณ์

พวกนั้นมาพาเขาไปยังที่แห่งหนึ่งภายใต้การควบคุม ซักถามเขาต่าง ๆ
นานาด้วยความสุภาพ แสดงถึงวัฒนธรรมอันสูง เขาอธิบายว่าเขาเป็นชาว
ชนบทซินเนกซ์ ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนนั้นๆ ได้ปริญญาเอกทางคณิตศาสตร์
ในวันเดือนปีนั้นๆ เขาได้สมัครทำงานกับ ดร.เซลดอน และได้งานนั้นทำ
เขาต้องตอบคำถามเหล่านี้ทบทวนมาหลายต่อหลายเที่ยว พวกนั้นก็เพียร
ซักเขาเกี่ยวกับเหตุผลที่เข้าร่วมงานกับแผนการเซลดอน เขาได้ข่าวมาจากไหน
อย่างไร เขจะมีหน้าที่อย่างไร เขาได้รับคำสั่งลับอะไร และเกี่ยวกับเรื่อง
อะไรบ้าง

เขาตอบว่าเขาไม่รู้ เขาไม่ได้รับคำสั่งลับอะไร เขาเป็นนักศึกษา และ
เป็นนักคณิตศาสตร์ เขาไม่สนใจในเรื่องการเมือง

ในที่สุด ผู้สอบสวนก็ถามขึ้นว่า “ทรานทอร์จะถูกทำลายพินาศเมื่อใด”
ก้าอลี้กัก “สำหรับตัวผมเอง ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ ตอบไม่ได้”

“ตอบตามความรู้ของผู้อื่นได้ไหม”

“ผมจะพูดแทนคนอื่นได้อย่างไร” เขาชักจูงขึ้นมาแล้ว

ผู้สอบสวนถามว่า “มีใครบอกกับคุณถึงความพินาศเช่นว่าหรือเปล่า
กำหนดวันด้วย” เมื่อก้าอลี้กักอยู่ ก็ถามต่อไป “คุณน่าจะติดตามนะ
ดอกเตอร์ พวกเราอยู่ที่สนามบินเมื่อคุณมาถึง อยู่บนหอสังเกตการณ์
ระหว่างที่คุณรอเวลานัดพบ ยิ่งกว่านั้น เราได้ยินคำพูดระหว่างคุณกับ
ดร.เซลดอนด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น คุณก็รู้เรื่องความคิดเห็นของเขาในเรื่องนั้นแล้วสิ”

“ก็อาจเป็นได้ แต่เราอยากจะได้ยินจากปากของคุณ”

“ท่านมีความเห็นว่า ทรานทอร์จะพินาศภายในสามศตวรรษ”

“เขาพิสูจน์ให้คุณเห็นด้วยตัวเลขคณิตศาสตร์สิ”

“ก็งั้นสิ” เสียงเย้ยๆ

“คุณยอมรับว่าการคำนวณนั้นเป็นการถูกต้องใช่ไหม”

สถาบันสถาปนา

“ถ้า ดร.เชลดอนรับรอง มันก็ถูกต้อง”

“ถ้ากระนั้น เราก็ขอลา”

“เดี๋ยวก่อน ผมมีสิทธิ์ที่จะมีทนาย ผมขอเรียกร้องสิทธิ์ในฐานะพลเมืองของจักรวรรดิ”

“คุณจะมีทนายได้”

และเขาก็ได้ทนาย

ผู้เข้ามาเป็นชายร่างสูงเพรียว ผู้มีใบหน้าดูเหมือนจะเต็มไปด้วยเส้นตรง มันลึบจนน่าสงสัยว่าจะมีเนื้อพอสสำหรับที่จะยิ้มหรือไม่

กอลล์เงยหน้าขึ้นมอง รู้สึกตัวว่าเครื่องแต่งกายยับยู่ไม่เรียบร้อย จิตใจก็อ่อนระโหยพิกล เพียงชั่วเวลาไม่ถึงสามสิบชั่วโมงที่มาอยู่ในทรานทอร์ดูเหตุการณ์ต่างๆ มะรุมมะตุ้มจนตั้งตัวแทบไม่ติด

ชายผู้นั้นแนะนำตัวว่า “ผมคือ ลอร์ส อวาคิม ดร.เชลดอนส่งผมมาว่าความให้คุณ”

“นั่นครับ ดิลละ นี่แน่ะคุณ ผมต้องการยื่นฎีกาต่อองค์จักรพรรดิทันที ผมถูกกักตัวโดยไม่มีเหตุผล ผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีต่างพร้อยอะไรแม้แต่น้อย” เขาคว้ามือฟาตออกไปเป็นการเน้นคำพูด “คุณต้องจัดการให้มีการสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์ด่วนที่สุด”

อวาคิมกำลังง่วนอยู่กับการเอาสิ่งของออกจากกระเป๋าเอกสารบางๆ ถ้ากอลล์มีกะจิตกะใจจะสังเกตสักหน่อย ก็จะทำให้เห็นว่า มีแบบฟอร์มทางกฎหมายบางเฉียบ ลักษณะเหมือนเทปทำขึ้นเพื่อม้วนสอดใส่ไว้ในหลอดติดตัวไปไหนมาไหนได้สะดวก และเขาอาจจะเห็นมีเครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กกระเป๋าด้วย

อวาคิมไม่ได้สนใจกับการเอะอะของกอลล์ เมื่อจัดของเสร็จก็เงยหน้าขึ้นพูดว่า “คณะกรรมการคงจะใช้ลำแสงสอดแนมดักฟังคำพูดระหว่างเราแน่นอน ถึงมันจะผิดกฎหมาย แต่พวกนั้นก็ยังคงทำอยู่นั่นเอง”

กอลล์ขบฟันเสียงกรอด

“แต่ทว่า” อวาคิมค่อยๆ หრูดตัวลงนั่ง “เครื่องบันทึกเสียงของผม

บนโต๊ะนั้น รูปร่างมันก็เหมือนเครื่องบันทึกเสียงธรรมดาทุกอย่าง ทำงานได้ดี แถมยังมีคุณสมบัติพิเศษที่สามารถตัดลำแสงสอดแนมได้อย่างเด็ดขาด พวกนั้นจะไม่รู้หรอก”

“ถ้ากระนั้น ผมจะพูดอะไรก็ได้สิ”

“อ้อ แน่นอน”

“ถ้ากระนั้น ผมขอให้มีการสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดิ”

อวาคิมยิ้มเยือกเย็น เพิ่งจะปรากฏเดี๋ยวนี้เองว่าหน้าแคบๆ ของนายคนนั้นก็มีส่วนที่พอจะบรรจुरอยยิ้มได้เหมือนกัน โดยแก้มของเขาแยกออกไป เขาพูดขึ้นว่า “คุณมาจากชนบท”

“ผมก็ยังเป็นพลเมืองของจักรวรรดิอยู่นั่นเอง ไม่น้อยไปกว่าคุณหรือคนใดคนหนึ่ง ในคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย”

“แน่นอน แน่นอน เรื่องมีแต่เพียงว่า คุณเป็นคนชนบท คุณไม่เข้าใจชีวิตในทรานทอร์ การสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดินี้ไม่มีหรอก”

“แล้วถ้าอย่างนั้นจะฎีกาการกระทำของคณะกรรมการต่อใครได้เล่า มีวิธีการอื่นไหม”

“ไม่มีเลย โดยพฤตินัยแล้ว ไม่มีทาง ตามนิตินัย คุณอาจจะฎีกาต่อองค์จักรพรรดิได้ แต่จะไม่มี การสอบสวนพิจารณาใดๆ จักรพรรดิเดี่ยวนี่ไม่เหมือนจักรพรรดิสมัยราชวงศ์ฮ่องตุน คุณต้องรู้ไว้ ทรานทอร์ทุกวันนี้อยู่ในกำมือของตระกูลผู้ดีซึ่งเป็นสมาชิกของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย วิวัฒนาการอันนี้มีทำนายไว้ในอนาคตประวัติศาสตร์แล้ว”

กาอัลว่า “งั้นรี ถ้ากระนั้นหาก ดร.เชลดอนสามารถทำนายประวัติศาสตร์ของทรานทอร์ในอนาคตได้ถึงสามร้อยปี...”

“เขาสามารถทำนายต่อไปได้ถึงพันห้าร้อยปี”

“คุณอาจจะว่าเขาทาล้วงหน้าได้ถึงหมื่นห้าพันปีก็ได้ แต่ขอถามหน่อยว่าเพราะอะไรเขาจึงไม่ทำนายเหตุการณ์ล้วงหน้าเสียเมื่อวานนี้ว่าจะเกิดอะไรเข้าวันนี้แล้วเตือนผมให้รู้ตัวเสียก่อน เอ้อ ขอโทษเถอะ” กาอัลทรุดลงนั่ง ยกมือข่มเหงขึ้นกุมศีรษะ “ผมเข้าใจดีว่าอนาคตประวัติศาสตร์นั้นเป็นวิทยาการทางสถิติ ซึ่งไม่สามารถจะใช้ทำนายอนาคตของบุคคลเพียง

สถาบันสถาปนา

คนเดียวได้ใกล้เคียง ผมออกจะกลัดกลุ้มไปหน่อย คุณคงเข้าใจนะครับ”

“คุณผิดเสียแล้ว ดร.เชลดอนรู้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่า คุณจะถูกจับในเช้าวันนี้”

“หา-า-า!”

“โซคร้ายหน่อย แต่มันจริงอย่างผมว่า คณะกรรมการนี่ะยิ่งวันยิ่งรุนแรงกับแผนการของท่านขึ้นทุกที สมาชิกใหม่จะถูกก่อกวนขนาดหนักยิ่งขึ้น ตามกราฟของเราแสดงว่าวัตุประสงค์ของเราจะบรรลุเร็วขึ้นถ้าหากเร่งเหตุการณ์ให้ถึงจุดไคลแม็กซ์เสียในระยะนี้ คณะกรรมการทำงานค่อนข้างจะอืดอาด เพราะฉะนั้น ดร.เชลดอนจึงได้ไปหาคุณเมื่อวานนี้ เพื่อเร่งเหตุการณ์ ก็เท่านั้นเอง”

กอล์ฟสะอึก “ผมเกลียด...”

“ได้โปรดเถอะ เรื่องมันจำเป็น ไม่ใช่ที่ท่านจะตั้งใจเกล้งให้คุณลำบาก คุณควรจะเข้าใจให้ซึ่งว่าแผนการของ ดร.เชลดอนนั้นวางอยู่บนรากฐานของวิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูง ซึ่งวิวัฒนาการมาเกินกว่าสิบแปดปี เป็นแผนที่ครอบคลุมถึงเหตุการณ์ที่จะเกิด ตลอดจนผลอันจะตามมาพร้อมเสร็จ และเหตุการณ์อันนี้ ขณะนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งในจำนวนนั้น ผมถูกส่งมานี้ ก็ไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากเพื่อให้ความมั่นใจแก่คุณว่า คุณไม่ต้องกลัวอะไร ทุกอย่างจะลงเอยด้วยดี โดยเฉพาะแผนการเกือบจะเรียกได้ว่า ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับคุณก็อาจจะดีเช่นกัน”

“ตัวเลขบอกอย่างไร” กอล์ฟถามแบบรีดคำตอบ

“สำหรับแผนการ มีหวัง ๙๙.๙ เปอร์เซนต์”

“แล้วผมล่ะ”

“ผมได้รับแจ้งมาว่า มีหวัง ๗๗.๒ เปอร์เซนต์”

“ก็หมายความว่า ผมมีหวังมากกว่าหนึ่งในห้าที่จะถูกส่งเข้าตารางหรือถูกประหารสิ”

“ข้อหลังนั้น มีเพียงไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซนต์นะ”

“อ้อ นำฟังนี้ การคำนวณเฉพาะตัวบุคคลนะ ผมไม่เชื่อหรอก บอก ดร.เชลดอนมาหาผมหน่อยดีกว่า”

“ขอโทษ โชคไม่ดี ผมไม่สามารถทำตามที่ได้ เพราะ ดร.เซลดอน ก็ถูกจับแล้วเหมือนกัน”

ประตูเปิดผางออกโดยกะทันหัน จนกาอัลซัยบ์กายจะลุกขึ้นและไม่สามารถทำอะไรได้ทัน นอกจากร้อง อ๊ะ ออกมาคำเดียว ยามผู้หนึ่งก้าวพรวดๆ เข้าไปที่โต๊ะ หยิบเครื่องบันทึกเสียงยัดใส่กระเป๋า หลังจากพิจารณาดูทั้งข้างหน้าข้างหลังเครื่องโดยละเอียดแล้ว

อวาคิมแย้งด้วยเสียงเป็นปกติว่า “ผมจำเป็นจะต้องใช้เครื่องนั้น”

“เราจะเอามาให้ใหม่อันหนึ่ง คุณทนาย และเป็นอันที่ไม่มีแสงตัดสนามแม่เหล็กสถิต”

“ถ้าฉันการสัมภาษณ์ของผมก็จับได้แล้ว”

กาอัลซัยบ์งงัน มองตามหลังทนายความที่เดินออกประตูไป เขากลับมาอยู่เดี่ยวตายอีกครั้งหนึ่ง

๖

การสอบสวน (กาอัลซัยบ์ในฐานะเป็นเช่นนั้น ทั้งๆ ที่วิธีการไม่มีที่หาทางนิตินัยเหมือนเทคนิคการสอบสวนพิจารณาคดีที่เขาเคยอ่านพบมากนัก) กินเวลาไม่นาน วันนี้เป็นวันที่สาม แต่กาอัลก็ตั้งเครื่องจนไม่สามารถจะจำได้เสียแล้วว่ามันเริ่มต้นอย่างไร

ตัวเขาเองไม่ได้ถูกบีบบังคับหนทางอะไรนัก ถ้ามันเป็นปืนใหญ่ ปากกระบอกของมันก็จ้องเป็งอยู่แต่ที่ ดร.เซลดอนเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ทว่า ฮารี เซลดอน ก็สามารถนั่งสบายอารมณ์เฉยเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนกาอัลลอดคิดไม่ได้ว่า คนคนนี้จะเห็นจะเป็นคนเดียวในโลกที่มันคงราวกับภูผาอย่างแท้จริง

คนเข้าฟังมีน้อยคน ล้วนแต่คัดแล้วทั้งนั้น จากบรรดาบารอน ขุนนางชั้นสูงของจักรวรรดิ คนหนึ่งคือพิมพ์และประชาชนห้ามเด็ดขาด อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีบุคคลภายนอกวงการทราบเลยว่าได้มีการสอบสวน ดร.เซลดอน และ

สถาบันสถาปนา

บรรยายภาคที่เครียดเขม็งสุดประมาณสำหรับฝ่ายจำเลย

กรรมการทำนายจากคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัยนั่งอยู่บนบัลลังก์ ทุกคนสวมเครื่องแบบสีแดงแกมทอง สวมหมวกพลาสติกมันวับ อันเป็นเครื่องแบบของคณะผู้พิพากษา คนกลางคือ ลินยี เซ็น ประธานคณะกรรมการ กาลล์ไม่เคยเห็นผู้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย จึงนั่งมองจ้องดูด้วยความตื่นตาตื่นใจตลอดการสอบสวน เซ็นพูดนับคำได้ ทำทีให้เห็นชัดว่าคนอย่างเขาถ้าพูดมากไปก็จะเสื่อมเสียศักดิ์ศรี

อัยการของคณะกรรมการมองดูบันทึกของเขา แล้วก็เริ่มพิจารณาขณะนี้เซลดอนอยู่ที่คอกจำเลย

ถาม ไหนลองบอกทีไร ดร.เซลดอน คุณมีสมาชิกร่วมมือในแผนการที่คุณเป็นหัวใจอยู่นั้นจำนวนกี่คน

ตอบ นักคณิตศาสตร์ห้าสิบ

ถาม รวมทั้ง ดร.กาลล์ ดอร์นิก ด้วยหรือเปล่า

ตอบ ดร.ดอร์นิกเป็นคนที่ห้าสิบเอ็ด

ถาม อ้าว งั้นก็มีห้าสิบเอ็ดนะซี คิดให้ดี ดร.เซลดอน บางทีอาจจะมีคนห้าสิบสองหรือห้าสิบสามอีกนะ หรือมีมากกว่านั้น

ตอบ ดร.ดอร์นิกยังไม่ได้เข้าร่วมเป็นทางการในแผนการของผมเมื่อรวมแล้วจึงจะมีห้าสิบเอ็ด ขณะนี้มีเพียงห้าสิบเท่านั้น

ถาม ไม่ใช่เกือบแสนหรือกรี้

ตอบ นักคณิตศาสตร์หรือ รีว่าอะไร

ถาม ผมไม่ได้ใช้คำว่านักคณิตศาสตร์นี้ ว่ากันทุกตำแหน่งนะ ลักแสนหนึ่งถึงไหม

ตอบ ถ้าเอาทุกตำแหน่งละก็ บางทีคุณอาจจะเดาถูก

ถาม บางทีรี ผมนะว่ามันแน่ๆเสียมากกว่า ผมจะบอกให้ก็ได้ คนในแผนการของคุณนะ มีเก้าหมื่นแปดพันห้าร้อยกับเจ็ดสิบสองคน

ตอบ คุณคงจะนับเอาผู้หญิงกับเด็กรวมเข้าไปด้วยละซี

- ถาม (ซักเสียงดังขึ้น) หยุดพูดเรื่องนี้ได้แล้ว มาว่ากันอีกเรื่องหนึ่งที่เราได้ว่ากันมาบ้างแล้วนั่นเสียที ดร.เชลตอน คุณจะยืนยันได้ไหมว่าที่คุณคิดคาดเกี่ยวกับทรานทอร์นั้น คุณยังคิดว่าจะเป็นไปตามนั้นอยู่อีก
- ตอบ ผมได้บอกแล้วบอกอีก ว่าทรานทอร์จะพินาศกลายเป็นเมืองร้างภายในสามร้อยปีข้างหน้า
- ถาม ไม่คิดบ้างรึว่ารายงานอันนี้จะผิดพลาด จะไม่ซื่อสัตย์ต่อคุณ
- ตอบ ไม่เลยขอรับกระผม ข้อเท็จจริงทางวิทยาการนั้นอยู่เหนือความซื่อสัตย์หรือไม่ซื่อสัตย์
- ถาม คุณแน่ใจหรือว่ารายงานของคุณนี้เป็นความจริงทางวิทยาการ
- ตอบ ผมแน่ใจ
- ถาม โดยถืออะไรเป็นบรรทัดฐาน
- ตอบ ถือหลักพื้นฐานของการคำนวณทางอนาคตประวัติศาสตร์
- ถาม คุณจะพิสูจน์ให้เห็นได้ไหมว่าการคำนวณของคุณถูกต้อง
- ตอบ ได้ กับนักคณิตศาสตร์ด้วยกันเท่านั้น
- ถาม (ยิ้มหย่น) ก็หมายความว่า คุณอ้างว่าไอ้ที่เรียกว่าความจริงของคุณนะ อยู่ในสภาพที่นอกเหนือความเข้าใจของมนุษย์ธรรมดาสินะ แต่ผมคิดว่า สิ่งที่เรียกว่าความจริงแล้ว ควรจะชัดเจนกว่านั้น ลึกซึ้งน้อยกว่านั้น เข้าใจได้ง่ายกว่านั้น
- ตอบ สำหรับสมองของบางคน มันไม่ลึกซึ้งยากเย็นอะไรเลย วิชาฟิสิกส์เกี่ยวกับการถ่ายทอดพลัง ซึ่งเราเรียกกันว่าเทอร์โมไดนามิกส์ เป็นสิ่งที่ชัดเจนและแน่นอน มีมาในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติตั้งแต่ยุคนิยายโบราณมาแล้ว แต่ก็ยังมีบุคคลอีกมากมายที่รู้สึกว่าเป็นสิ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะทำเครื่องยนต์ต้นกำลังขึ้นมา ทั่วๆที่เป็นบุคคลที่ฉลาดหลักแหลมเสียด้วยสิ ผมสงสัยว่าท่านคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ...

สถาบันสถาปนา

ถึงตรงนั้น หนึ่งในคณะกรรมการชะงักหน้าลงมาหาอัยการ กระซิบเสียงแผ่วเบาจนไม่อาจจับความได้ แต่คงจะเป็นเรื่องสำคัญ อัยการหน้าแดงทันที และรีบจัดการเจรจาของเซลดอน

ถาม เราไม่ได้มาเพื่อจะรับฟังปาฐกถา ดร.เซลดอน เอาเป็นว่าคุณได้แถลงความในใจออกมาหมดแล้ว และเราขอบอกให้คุณรู้ว่า การทำนายความหายนะของคุณนั้นมีความมุ่งหมายเพื่อจะทำลายความเชื่อมั่นของมหาชนต่อรัฐบาลของจักรวรรดิเพื่อวัตถุประสงค์อันใดอันหนึ่งของตนเอง

ตอบ เรื่องนี้ไม่จริง

ถาม ถ้าอย่างนั้น เราสันนิษฐานว่า คุณมุ่งหมายที่จะให้เกิดความเชื่อว่า ช่วงเวลาข้างหน้าที่จะถึงวาระที่เรียกว่าความพิพาทของทรานทอร์นั้นจะมีความวุ่นวายโกลาหลมากมาย

ตอบ ข้อนี้ถูกแล้ว

ถาม และเราสันนิษฐานว่า คุณหวังว่าโดยเพียงการทำนายอย่างที่ว่า คุณจะได้กองทัพที่มีกำลังพลถึงแสนคน

ตอบ ในขั้นแรก ข้อสันนิษฐานนี้ผิดทีเดียว และถึงแม้จะเป็นจริง แต่ถ้าสอบสวนกันขึ้นมาแล้วจะทราบได้ว่า มีคนที่อยู่ในวัยเป็นทหารได้เพียงไม่ถึงหมื่นคน ทั้งคนเหล่านั้นก็ไม่ได้รับการฝึกทางทหารแต่อย่างใด

ถาม คุณทำงานเพื่อใครหรือ

ตอบ ผมไม่ได้ขึ้นต่ออำนาจใดของผู้ใดครับ ท่านอัยการ

ถาม คุณไม่มีส่วนได้เสียอะไรเลยหรือ คุณทำทั้งหมดนั้นก็เพียงเพื่อวิทยาการเท่านั้นหรือ

ตอบ ใช่แล้ว

ถาม ถ้ากระนั้น ลองว่ามาทีหรือว่า จะมีทางเปลี่ยนแปลงอนาคตได้ไหม ดร.เซลดอน

ตอบ ข้อนี้เห็นได้ชัด ห้องพิจารณานี้อาจจะระเบิดเป็นผุยผงก็ได้

ภายในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า หรืออาจจะไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้ แต่ถ้าเป็นอนาคตก็จะเปลี่ยนแปลงแน่นอนในเรื่องเล็กๆน้อยๆ บางเรื่อง

ถาม คุณกำลังพูดเหลวไหละ ดร.เชลดอน ผมอยากถามว่า ประวัติศาสตร์ทั่วไปของมนุษยชาติจะเปลี่ยนแปลงได้ไหม

ตอบ ได้

ถาม ง่ายๆหรือ

ตอบ ไม่หรอก ยากมากทีเดียว

ถาม ทำไม

ตอบ ความโน้มเอียงในทางอนาคตประวัติศาสตร์ของดาวเคราะห์ที่มีประชาชนพลเมืองมากมาย ย่อมเป็นไปด้วยความอึดอาดมาก การที่จะเปลี่ยนแปลงในทางอนาคตประวัติศาสตร์ก็ย่อมจะต้องเป็นไปด้วยความอึดอาดโดยสมดุลกัน ถ้าประชาชนส่วนใหญ่ร่วมใจกันก็เร็วขึ้นนิดหน่อย แต่ถ้าประชาชนซึ่งร่วมใจกันในทางที่จะเปลี่ยนมีจำนวนน้อย ก็จำเป็นต้องใช้เวลามากมายเหลือเกิน คุณเข้าใจไหม

ถาม คิดว่าพอเข้าใจ ทรานทอร์ไม่จำเป็นจะต้องพินาศ ถ้าหากประชาชนจำนวนมหาศาลตั้งใจช่วยกันปฏิบัติไปในทางที่จะไม่ให้มันพินาศ

ตอบ ถูกต้อง

ถาม ด้วยคนจำนวนแสนคนใช่ไหม

ตอบ ไม่ใช่ นั่นเป็นจำนวนกระจริดเหลือเกิน

ถาม คุณแน่ใจหรือ

ตอบ ขอให้ระลึกว่า ทรานทอร์มีประชากรเกินกว่าสี่หมื่นล้านคน และให้ระลึกต่อไปว่าความโน้มเอียงไปสู่ความพินาศนั้นไม่เกี่ยวข้องแต่เฉพาะทรานทอร์เท่านั้น แต่เกี่ยวกับจักรวรรดิทั้งหมด และจักรวรรดินี้ประกอบด้วยประชากรเกือบหนึ่งล้านล้านล้านคน

สถาบันสถาปนา

ถาม อ้อ ถ้ากระนั้นบางทีคนแสนคนทำการไปจนชั่วลูกชั่วหลานติดต่อกันไป อาจจะไม่ไหวความโน้มเอียงอันนี้ได้ภายในสามร้อยปี

ตอบ ผมเกรงจะไม่เป็นเช่นนั้น สามร้อยปียังเร็วเกินไปนัก

ถาม อา ถ้าอย่างนั้น ดร.เชลดอน เราก็ได้แต่สันนิษฐานตามคำแถลงของคุณเท่านั้น คุณรวบรวมคนเข้าร่วมแผนงานได้หนึ่งแสนคน ซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ของทรานทอร์ได้ภายในสามร้อยปี หรืออีกนัยหนึ่ง คนจำนวนนี้ไม่สามารถป้องกันความพิพาทของทรานทอร์ได้ ไม่ว่าจะทำประการใด

ตอบ ถูกของคุณ โชคร้ายหน่อย

ถาม และว่าอีกนัยหนึ่ง ผู้ร่วมงานจำนวนแสนคนของคุณ ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายไปในทางร้าย

ตอบ ถูกเฟงเลย

ถาม (พูดซ้ำๆ เน้นๆ) ถ้ากระนั้น ดร.เชลดอน ฟังให้ดีนะครับ ฟังให้ดี เพราะเราต้องการให้คุณคิดให้รอบคอบแล้วจึงตอบว่า คุณรวบรวมคนไว้แสนคนเพื่ออะไรแน่

อัยการเน้นประโยคตอนที่เป็นคำถามด้วยเสียงกร้าวและดั่งลั่นด้วยความมั่นใจว่าเขาต้อน ดร.เชลดอนไปเข้ามูมได้แล้ว คราวนี้จำเลยจะต้องจนแต้มแน่ๆ

เสียงพึมพำจากแถวของบรรดาขุนนางที่เข้าฟังการสอบสวนกระหึ่มขึ้น แม้กระทั่งกรรมการป้องกันสาธารณภัยบนบัลลังก์ก็เอนกายเข้าซุบซิบกัน มีแต่ประธานเท่านั้นที่ยังวางทำเป็นปกติ

ฮารี เชลดอน ไม่มีท่าสะทกสะท้าน เขานั่งวางอารมณ์อยู่จนเสียงพึมพำซาลง

ตอบ เพื่อบรรเทาผลร้ายของความพินาศที่จะเกิดขึ้นนะสิ
ถาม จะบอกให้ชัดเจนหน่อยได้ไหมว่าคุณหมายความว่าอะไร
ตอบ ชื่อนี้อธิบายง่ายมาก ความพินาศของทรานทอร์ที่จะเกิดขึ้นนั้น มีใช้ปรากฏการณ์ที่จะมีขึ้นมาเองโดดเดี่ยวในวิวัฒนาการของมนุษยชาติ แต่จะเป็นจุดสุดยอดของความยุ่งเหยิง ซึ่งตั้งต้นมาตั้งแต่หลายร้อยปีมาแล้ว และกำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ทั้งนี้ผมหมายถึงวิวัฒนาการทางเสื่อมและสิ้นสุดของจักรวรรดิแห่งจักรวาลนี้

เสียงในห้องพิจารณากลายเป็นเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างเอะอะ แทนเสียงพิมพ์เมื่อก็ ท่านอัยการไม่สนใจเสียงเหล่านั้น ตะโกนขึ้นว่า “คุณกำลังประกาศอย่างเปิดเผยว่า...” แต่หยุดชะงักทันทีเมื่อได้ยินเสียงจากผู้เข้าฟังการพิจารณาตะโกนก้อง “ขบถ” ซึ่งแสดงว่าทุกคนเข้าถึงจุดประสงค์ที่เขาจะพูดต่อไปนั้นแล้วโดยอัตโนมัติ

ด้วยอาการเนิบๆ ท่านประธานกรรมการยกค้อนขึ้น แล้วปล่อยลงโดยไม่ใช้แรง เสียงทุ้มๆ ของค้อนดังขึ้น ทุกคนในห้องประชุมสำรวมกิริยาเป็นปกติ สงบปากสงบเสียงด้วยความเคารพ อัยการถอนหายใจเฮือก

ถาม (อย่างเอ้ออ่า) คุณรู้ตัวหรือไม่ ดร.เชลดอน ว่าคุณกำลังพูดถึงจักรวรรดิที่ดำรงคงมั่นมาถึงหมื่นสองพันปี เจริญบ้าง ทрудเสื่อมลงบ้างมาตลอดเวลาหลายชั่วอายุคน และมีความจงรักภักดีของประชากรนับพันล้านล้าน

ตอบ ผมตระหนักดีทั้งสถานะปัจจุบันและอดีตประวัติของจักรวรรดินี้ ผมไม่ตั้งใจดูหมิ่นผู้ใด แต่ผมกล่าวได้เต็มปากว่า ผมรู้ดีในลึกหนาบางในเรื่องนี้ดีกว่าทุกท่านในห้องประชุมนี้

ถาม แล้วคุณก็ทำนายว่าจักรวรรดินี้จะพินาศ

ตอบ เป็นการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า โดยอาศัยการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ไม่ใช่ผมคิดเดาเอาเองโดยไม่มีเหตุผล ว่ากัน

โดยส่วนตัวแล้วผมก็เศร้าใจในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้น ถึงแม้ว่าจะมีการยอมรับกันอยู่ (ซึ่งไม่ใช่ความเห็นของผม) ว่าการปกครองแบบจักรวรรดิอาจเป็นสิ่งไม่ดีงาม แต่สภาวะแบบอนาธิปไตยที่จะมีมาภายหลังจักรวรรดิล่มนั้นสิ จะยิ่งร้ายสภาวะอันจะบังเกิดมีอนาธิปไตยขึ้นนี้แหละคือสิ่งที่ผมก่อตั้งแผนการเพื่อจะต่อต้านการสลายล่มแห่งจักรวรรดินั้น ท่านทั้งหลาย เป็นเรื่องยิ่งใหญ่นัก ยากที่จะต่อต้านได้ มันมีสาเหตุเนื่องมาจากข้าราชการมีอำนาจมาก เป็นระบบเจ้าขุนมูลนาย ประชาชนมีความศรัทธาเริ่มเสื่อมถอยลง การถือชั้นวรรณะ การไม่ให้ความจริงกับประชาชน...และมูลเหตุอื่นๆ อีกหลายร้อยอย่าง ซึ่งดำเนินติดต่อกันมาหลายศตวรรษแล้ว ดั่งที่ผมได้กล่าวมาแล้ว จึงเป็นเรื่องใหญ่หลวงเกินกว่าที่จะหยุดยั้งได้

ถาม ใครๆ ก็เห็นกันอยู่มิใช่หรือ ว่าจักรวรรดิของเราคงมันคงอยู่เหมือนแต่ไรมา

ตอบ ความมันคงแข็งแรงมีอยู่ทั่วไป ดูเสมือนว่าจะคงอยู่ตลอดกาล แต่ทว่าท่านอย่าการ ต้นไม้ที่ผุอยู่ภายในย่อมจะมีลักษณะภายนอกที่บึกบึนมันคง ไม่มีอะไรผิดปกติ จนกว่าจะถึงเวลาที่พายุโหมมหันหักสะบั้นลง ขณะนี้พายุนั้นก็กำลังหวิดหวิวผ่านกิ่งก้านของจักรวรรดิอยู่แล้ว กิ่งมันกำลังลั่นอยู่เอี้ยตๆ ถ้าหากคุณฟังด้วยหูของนักอนาคตประวัติศาสตร์

ถาม (ด้วยอาการลึกลับ) ดร.เชลดอน เราไม่ได้มาเพื่อจะฟ...

ตอบ (หนักแน่น) จักรวรรดิจะล่มสลาย พร้อมด้วยสิ่งดีงามทั้งหลาย วิทยาการทั้งหมดที่สะสมไว้จะไร้ค่า ระเบียบแบบแผนที่วางไว้จะหมดความหมาย จะเกิดสงครามระหว่างดวงดาวไม่มีที่สิ้นสุด พาณิชยกรรมระหว่างดวงดาวจะเสื่อมโทรม ประชากรจะลดจำนวนลง ดวงดาวในอาณัติจะขาดการติดต่อกับศูนย์การปกครอง แล้วจะไม่กลับฟื้นคืน

เหมือนเดิมได้อีก

ถาม (เสียงเบาหวิวท่ามกลางความเงียบสงบ) ตลอดไปรี

ตอบ อนาคตประวัติศาสตร์ เมื่อสามารถบอกถึงการล่มสลายได้ ก็ย่อมจะสามารถทำนายเกี่ยวกับยุคมืดที่เป็นผลตามมาได้ เช่นกัน ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย จักรวรรดินี้ได้เจริญยืนยงมาถึงหมื่นสองพันปี ดังได้กล่าวแล้ว ส่วนยุคมืดที่จะมีมาจะกินเวลานาน ไม่เพียงหมื่นสองพันปี แต่จะนานถึงสามหมื่นปี จักรวรรดิที่สองจึงจะบังเกิดขึ้นใหม่ ทว่าระหว่างยุคเรานี้กับยุคที่จะรุ่งเรืองเหมือนเราอีกครั้งหนึ่งนั้น มนุษยชาติจะต้องดิ้นรนกระเสือกกระสนทุรนทุรายอยู่ตั้งพันชั่วอายุคน เราจะจำต้องป้องกันข้อนี้

ถาม (ค่อยตั้งสติดีขึ้นบ้าง) คุณพูดแย้งคำของคุณเองแล้ว ก็แรกคุณว่า คุณไม่สามารถจะป้องกันความพินาศของทรานทอร์ หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือความล่มสลายของจักรวรรดิได้

ตอบ ถึงเดี๋ยวนี้ ผมก็ไม่ได้พูดว่าเราจะป้องกันการล่มสลายได้ แต่ยังไม่สายเกินไปที่จะย่นเวลาของยุคมืดลง ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ถ้าคณะของผมได้รับการยินยอมให้ลงมือปฏิบัติงานได้ ณ บัดนี้ ก็มีหวังว่าเราจะย่นระยะเวลาของยุคอนาธิปไตยให้เหลือเพียงหนึ่งพันปีเท่านั้น ขณะนี้เราอยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อที่ล่อแหลมอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ที่ประเดประดังกันเข้ามา จะต้องถูกทำให้เบนเบี่ยงไปสักเล็กน้อย... นิดหน่อยเท่านั้น มากไม่ได้ แต่ก็คงจะเพียงพอที่จะลดเวลาแห่งความทุกข์ทรมานของมนุษยชาติออกไปจากประวัติศาสตร์ได้สองหมื่นเก้าพันปี

ถาม คุณมีแผนการจะอย่างไร

ตอบ โดยป้องกันสรรพวิทยาการของมนุษยชาติไว้ให้ปลอดภัย วิทยาการทั้งหมดโดยส่วนรวมย่อมเก็นกำลังที่บุคคลเดียวหรือแม้พันคนจะรอบรู้ได้ทั้งหมด เมื่อความผูกพันทางสังคม

ของเราแตกทำลายไป วิทยาการก็จะกระจัดกระจายเป็นแสน เป็นล้านเสี่ยง แต่ละบุคคลจะมีความรู้ก็แต่เพียงข้อมูล กระจิริดคนละนิดคนละหน่อยซึ่งใช้การอะไรไม่ได้ นิยาย ปรัชมปราถิจะไม่มีใครถ่ายทอดต่อไป มันจะค่อยๆละลาย สูญหายไปในแต่ละชั่วอายุคน แต่ถ้าเราเริ่มรวบรวมสรุปรวม สรรพวิทยาการทุกสาขาเป็นการใหญ่เสียตั้งแต่บัดนี้ วิทยาการ เหล่านั้นย่อมจะคงอยู่ไม่สูญหาย คนรุ่นหลังจะมีหลักวิชา เป็นมูลฐานสำหรับศึกษาก้าวหน้าต่อไป แทนที่จะต้องคลำ ค้นคว้าขึ้นมาใหม่ ดังนี้ มนุษยชาติก็จะสามารถก้าวหน้า ในหนึ่งพันปีได้เท่ากับก้าวหน้าโดยมงายสามหมื่นปี หาก ไม่รวบรวมสรรพวิทยาการไว้

ถาม ทั้งหมดนี้...

ตอบ แผนการทั้งหมดของผมน่ะหรือ ก็คือ คนของผมนสามหมื่น คน พร้อมด้วยภรรยาและบุตรจะร่วมมือร่วมใจกันทำงาน อย่างเดียว คือการทำ “เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติกา” ให้สำเร็จ งานนี้จะไม่สำเร็จลงได้ในชั่วอายุคนพวกนี้ ผมเองก็คงจะ ไม่มีโอกาสได้เห็นงานชิ้นต้นก็มากน้อย แต่ทว่า ก่อนจะถึง ยุคที่ทรานทอร์ลุ่มสลาย มันจะสำเร็จสมบูรณ์ และห้องสมุด ใหญ่ๆทุกแห่งหนในจักรวรรดิแห่งกลุ่มดาวนี้ก็จะมืหนังสือ รวบรวมสรรพวิทยาการนี้เก็บไว้ให้อนุชนรุ่นหลังต่อไป

ประธานคณะกรรมการยกค้อนขึ้นเคาะโต๊ะ ฮารี เซลดอน ก้าวออก จากที่นั่งคอกจำเลยกลับมานั่งใกล้ก้าอัล

เขายิ้ม และถามว่า “เป็นไง การแสดงชุดนี้”

ก้าอัลว่า “คุณแสดงได้เด่นที่สุด แต่เหตุการณ์ฉากต่อจากนี้ไป ละจะเป็นอย่างไร”

“พวกเขาจะยุติการพิจารณาสอบสวน แล้วขอทำความตกลงกับฉัน เป็นการส่วนตัวนะสิ”

“ท่านทราบได้อย่างไร”

เซลดอนตอบว่า “อันที่จริงฉันเองก็ไม่รู้ มันขึ้นอยู่กับประธานคณะกรรมการ ฉันศึกษาเขามาหลายปีติดแล้ว พยายามวิเคราะห์วิธีการปฏิบัติงานของเขาเรื่อยมา แต่คุณก็คงรู้แล้วว่าเป็นการเสี่ยงมากที่จะเอาข้อมูลเกี่ยวกับอุปนิสัยของบุคคลเพียงคนเดียวมาเข้าสมการของอนาคตประวัติศาสตร์ ซึ่งมีความไม่แน่นอนเป็นอย่างมากว่าจะได้ผลลัพธ์ถูกต้อง แต่ฉันก็คิดว่ามีหวังมากที่สุดทีเดียว”

๗

อวาคิมเดินเข้ามาหาคนทั้งสอง พักหน้าเป็นเชิงทักทายก้อล แล้วก้มลงกระซิบบอะไรสองสามคำกับเซลดอน มีเสียงประกาศพักการพิจารณา แล้วเจ้าหน้าที่ก็มาแยกพาก้อลออกไป

วันรุ่งขึ้น การพิจารณาคิดจากวันก่อนอย่างหน้ามือเป็นหลังมือในห้องนั้นมีแต่ฮารี เซลดอน และก้อลนั่งอยู่โดยลำพังกับคณะกรรมการในโต๊ะเดียวกัน เสมือนว่าเป็นคณะบุคคลคณะเดียวหรือกัน แทนที่จะแยกเป็นกลุ่มผู้สอบสวนกับกลุ่มผู้ต้องหา แคมยังได้รับแจกซิการ์จากกล่องพลาสติกเรืองแสง ซึ่งมีเงาเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเหมือนน้ำไหล เพียงแต่มองด้วยสายตาคงดูไม่ออก แต่ถ้าลองจับดูจึงจะรู้ว่ากล่องนั้นแข็งและแห้ง

เซลดอนรับซิการ์ แต่ก้อลขอตัว

เซลดอนเอ่ยขึ้นว่า “ทนายความของผมยังไม่มา”

กรรมการท่านหนึ่งตอบว่า “ไม่มีการสอบสวนกันต่อไปแล้ว ดร.เซลดอนเรามาประชุมกันคราวนี้ก็เพื่อความปลอดภัยของอาณาจักร”

ลินยี เห็น ว่า “ผมพูดเอง” คำเดียว คณะกรรมการทุกคนก็สงบปากคำเอนหลังพิงพนักรอฟังผู้ยิ่งใหญ่ปราศรัย ความเจียบครอบคลุมไปทั้งห้องในบัดนั้น

ก้อลแทบจะกลืนหายใจ พิจารณาดูเซ็น ผู้มีร่างระหงแกร่งกร้าว

สถาบันสถาปนา

แก่เกินอายุ ท่านผู้นี้คือจักรพรรดิที่แท้จริงแห่งจักรวรรดิดวงดาวทั้งมวล ส่วนเด็กน้อยที่ได้รับสถาปนาเป็นองค์จักรพรรดิในสายตากันทั่วไบนั้น เป็นแต่เพียงเจวิดที่เซ็นจับเอามาตั้งเข้าไว้เป็นโล่บังหน้า ซึ่งเป็นวิธีการที่เคยมีมาหลายยุคหลายสมัยแล้วในประวัติศาสตร์

เซ็น “ดร.เซลดอน คุณเป็นตัวการทำให้เกิดความระส่ำระสายขึ้นในจักรวรรดิของมหาจักรพรรดินะ ประชากรนับอสงไขยในยุคนี้จะไม่มีแม่สักคนเดียวที่จะมีอายุอยู่ในร้อยปีข้างหน้า ก็แล้วเหตุใดเราจะต้องมาห่วงวากับเหตุการณ์ที่จะมีมาในอีกสามร้อยปีโน้นด้วย”

“ตัวผมเองนะก็จะอยู่ไปอีกไม่ถึงสิบปีหรอกครับ” เซลดอนสนองตอบ “แต่กระนั้นผมก็ยังห่วงใยอย่างยิ่ง จะว่าเป็นอุดมคติก็เห็นจะไม่ผิด หรืออาจกล่าวได้ว่าเนื่องจากความผูกพันระหว่างตัวผมเองกับความลึกลับของสิ่งที่เราเรียกกันว่า ‘มนุษยชาติ’ กระมัง”

“ผมไม่อยากยุ่งกับเรื่องลึกลับ อยากจะถามสักคำเดียว เพราะเหตุใดผมจึงไม่สมควรจะกำจัดคุณให้พ้นหูพ้นตาไป และขณะเดียวกันก็จะหมัดกังวลกับเรื่องสามร้อยปีข้างหน้าที่ไม่เป็นโล่เป็นพวย มีแต่พาให้ไม่สบายใจเหล่านั้น ซึ่งผมไม่มีโอกาสจะได้พบเห็น โดยสัง่ประหารชีวิตคุณเสียในคืนนี้”

“ถ้าเป็นในสัปดาห์ที่แล้วมา” เซลดอนโต้ทันควัน “ท่านจะทำได้ และมีโอกาสถึงหนึ่งในสิบที่จะมีชีวิตอยู่ได้ถึงสิ้นปีนี้ แต่ถ้าท่านกระทำวันนี้ โอกาสหนึ่งในสิบของท่านจะมีไม่ถึงหนึ่งในหมื่น”

มีเสียงถอนใจเฮือกในที่ประชุม ทุกคนเริ่มกระสับกระส่าย ก๊าซนั้นเย็นสันหลังวาบ ขนหัวแทบจะลุกชัน เซ็นห์ริตาเล็กน้อย

“เพราะเหตุใด” เขาถาม

“การล่มสลายของทรานทอร์” เซลดอนว่า “ไม่อาจจะหยุดยั้งได้ง่ายๆ แต่อาจกระพือพรวดพราดขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วกะทันหัน ชาวการกระทำของท่านหลังการพิจารณาสอบสวนตัวผมจะแพร่สะพัดไปทั่วจักรวาลอย่างรวดเร็ว การขัดขวางแผนการบรรเทาภัยแห่งมนุษยชาติของผมให้สะดุดหยุดลงโดยพลัน จะทำให้ประชากรของจักรวาลเกิดความรู้สึกสิ้นหวังในอนาคตที่จะมีมา พวกเขาเคยอิจฉาความสุขสบาย ความรุ่งเรืองสมัยปู่ย่า

ตาหวดมาแล้ว นับแต่นั้นเขาจะเริ่มสังเกตเห็นว่ามี การปฏิวัติทางการเมือง และความเสื่อมโทรมทางการค้าขยายตัวกว้างขวางขึ้น ความเห็นแก่ตัวก็จะแผ่ซ่านไปทั่วทุกตัวมนุษย์ในจักรวาล โดยกลายเป็นความเห็นพ้องต้องกัน ว่ามือใครยาวต้องสาวไว้ก่อน คนที่มีความกระตือรือร้นก็จะเร่งไขว่คว้าหาประโยชน์ใส่ตน คนใจทราวมก็จะเริ่มเร่งมือประกอบกรรมชั่วหาความร่ำรวย ทั้งทางตรงทางอ้อม เมื่อทุกคนเร่งมือไปอย่างว่า ก็เท่ากับเร่งบรรดาสมชิกของจักรวาลให้พิเนาศเร็วขึ้นในอัตราสูงสุด ประหารผมเสียเถิด แล้วจักรวรรดิของทรานทอร์จะไม่สลายภายในสามศตวรรษ แต่จะต้องพิเนาศลงภายในห้าสิบปีเท่านั้น ส่วนตัวท่านจะอยู่ได้ไม่พ้นหนึ่งปี”

เซ็น “นั่นเป็นเพียงนิยายหลอกเด็กเท่านั้น แต่ทว่าความตายของคุณก็ยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่เราพอใจนัก”

เขาเผยอมือขึ้นจากกระดาดฯ เหลือนิ้วผมเรียวกดไว้เพียงสองนิ้ว

“บอกผมที” เขาว่า “ว่างานเรียบเรียงเอ็นไซโคลปิเดียของคุณนี้เป็นสิ่งเดียวที่คุณจะกระทำ”

“ใช่แล้ว”

“จำเป็นไหมที่จะต้องทำที่ทรานทอร์นี้”

“ท่านครับ ทรานทอร์เป็นที่ตั้งหอสมุดแห่งจักรวรรดิ และแหล่งค้นคว้าข้อมูลทางวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งทรานทอร์นะครับ”

“แต่ถ้าหากคุณไปตั้งหลักแหล่งที่อื่น เช่นอย่างบนดวงดาวแห่งใดแห่งหนึ่งซึ่งพ้นจากความอึกทึกครึกโครมของนครหลวงที่จะระบวงสนมาธิของพวกคุณ พวกคุณจะทำงานอย่างทุ่มเทได้เต็มที่โดยไม่วอกแวก อย่างนี้จะมิดีกว่าหรือ”

“อาจจะดี แต่ไม่มาก”

“ถ้ากระนั้น ก็มีพิภพที่เลือกไว้ให้คุณแล้ว ดร.เซลดอน คุณจะทำงานของคุณได้ตามสบาย พร้อมด้วยคนหนึ่งแสนคนของคุณ ทว่าจักรวาลจะได้ทราบว่าคุณกำลังปฏิบัติงานต่อต้านความล่มสลาย พวกเขาอาจได้รับการประกาศให้ทราบด้วยว่าคุณจะป้องกันความล่มสลายไว้ได้” เขายิ้มแล้วกล่าวต่อไป “สำหรับผม เนื่องจากมีความไม่เชื่อถืออะไรต่ออะไรอยู่มากอย่าง จึง

ไม่เป็นการยากที่ผมจะไม่เชื่อว่าจักรวรรดิจะล่ม เพราะฉะนั้นผมจึงแน่ใจได้ว่าผมไม่ได้พูดหลอกลวงประชาชน สำหรับคุณเองก็肯定不会ทำให้ทรานทอร์เดือดร้อน และไม่เป็นที่ระคายเคืองเบื้องบาทขององค์พระจักรพรรดิ

“ทางเลือกอีกทางหนึ่งก็คือ ความตายของคุณกับบริวารของคุณในจำนวนที่เราพิจารณาเห็นสมควร คำขู่เชิญของคุณเมื่อครั้งนั้นไม่ถือสา เอาละ คุณมีเวลาห้านาที เพื่อตัดลึนใจเลือก ระหว่างความตายกับการถูกเนรเทศ”

“พิภพที่ท่านเลือกนั้นคือที่ใด” เซลดอนถาม

“ผมคิดว่าเป็นพิภพเทอร์มินัส” เซ็นกล่าวตอบพลางหันกระดาดษมาทางเซลดอนด้วยอาการเนือยๆ “ดวงดาวนั้นไม่มีประชากรอยู่ แต่เป็นพิภพที่อยู่อาศัยได้เป็นอย่างดี หรืออาจจะดัดแปลงให้เหมาะสมกับความประสงค์ของนักวิชาการได้ มันค่อนข้างจะเปล่าเปลี่ยวอยู่สักหน่อย...”

เซลดอนแย้งทันที “นั่นมันอยู่ขอบจักรวาลนะครับ”

“ก็อย่างว่าละ มันออกจะเปล่าเปลี่ยวหน่อย คุณจะได้ทำงานได้โดยมีสมาธิ เอาละนะ คุณมีเวลาอีกสองนาทีเท่านั้นนะ”

เซลดอนว่า “การเดินทางอย่างนี้จะต้องมีเวลาเตรียมตัว เพราะคนมีครอบครัวแล้วมีอยู่ตั้งสองหมื่น”

“เราจะให้เวลาคุณ”

เซลดอนหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ต่อเมื่อจวนจะสิ้นเวลานาทีสุดท้ายเขาจึงตอบ “ผมยอมรับการเนรเทศ”

หัวใจของก้าอัลหยุดไปจึ่งหะหนึ่งเมื่อคำพูดนั้นหลุดออกมา ดีใจนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะใครบ้างจะไม่โล่งอกและดีใจเมื่อมีมฤตยูเหี่ยวพลาดไปชั่วเส้นยาแดง แต่อีกใจหนึ่งก็อดเศร้าสลดเสียมิได้ เมื่อคิดว่าเซลดอนพ่ายแพ้อย่างหมดรูป

คนทั้งสองนั่งกันเงียบๆ เป็นเวลานาน ระหว่างที่ยานแท็กซี่แล่นตะบึงผ่าน อุโมงค์อันคดเคี้ยวตัดผ่านกันไปมาเป็นระยะทางหลายร้อยไมล์ มุ่งไปสู่ มหาวิทยาลัย ในที่สุด กาลก็ขยับตัวแล้วเอ่ยขึ้นก่อน

“เรื่องที่ท่านพูดกับคณะกรรมการนั้นเป็นความจริงหรือครับ ถ้าท่าน ถูกประหารแล้วจักรวรรดิจะถึงกาลอวสานเร็วขึ้นหรือครับ”

เซลดอน “ฉันไม่เคยพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ฉันคำนวณได้จากอนาคต ประวัติศาสตร์ และถึงแม้ฉันปดมันก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรกับฉันใน กรณีเช่นนี้ เห็นรู้ดีว่าฉันพูดความจริง เขาเป็นนักการเมืองที่หลักแหลมมาก และโดยธรรมชาติของนักการเมืองทั่วไป เขาย่อมมีจิตใต้สำนึกสามารถรู้ว่า อะไรเป็นจริงอะไรไม่เป็นจริงเกี่ยวกับอนาคตประวัติศาสตร์”

“ก็ถ้าอย่างนั้น จำเป็นหรือครับที่ท่านต้องยอมรับโทษเนรเทศ” กาล บรรเทาด้วยความกังขา แต่เซลดอนไม่ปรารถนาจะให้บรรดาธิบาย

เมื่อถึงบริเวณมหาวิทยาลัย กาลรู้สึกว่กล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างกาย เกิดหยุกไม่ยอมปฏิบัติงาน จนแทบว่าจะต้องหามออกจากแท็กซี่

ทั่วบริเวณมีแสงสว่างเจิดจ้า กาลเกือบจะลึ้มอยู่แล้วว่ามีดวงอาทิตย์ ในพิภพนี้ และตัวมหาวิทยาลัยก็ได้อยู่กลางแจ้งแต่อย่างใด ตัวอาคาร ตั้งอยู่ภายในโดมมหึมา เป็นวัตถุลักษณะเหมือนกระจกแต่มีใช้กระจก หากแต่เป็นวัตถุที่ผ่านกรรมวิธีโพลารไรซ์ทำให้มีคุณสมบัติตัดแสงสะท้อนได้ เต็มที่ มันใสจนกาลสามารถมองเห็นดวงดาวอันเจิดจ้าเบื้องบน แสงของมัน แจ่มแจ้ว สะท้อนจากโลหะของตัวอาคารไปไกลแสนไกลสุดสายตา

อาคารโลหะแห่งนี้ไม่มีลักษณะสีเทาเหมือนอาคารโลหะทั่วไปในพิภพ ทรานทอร์ หากแต่ออกสีเงิน มีเงาคัลลิ่งสีข้าง

เซลดอนเอ่ยขึ้นว่า “นั่นคงเป็นพวกทหาร”

“ฮ้า” กาลลูทาน กวาดสายตามองไปก็พบทหารยามยืนอยู่เบื้องหน้า โน้น

เมื่อคนทั้งสองเดินใกล้เข้าไป นายทหารชั้นนายร้อยเอกท่าทางสุภาพ

สถาบันสถาปนา

ผู้หนึ่งก็ไพล่ออกมาหาเขา แล้วถามว่า “ดร.เชลดอนหรือครับ”

“ใช่”

“เรามาคอยท่านนานแล้วครับ นับแต่บัดนี้ท่านกับบรืวารของท่านทั้งหมดจะต้องอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก ผมได้รับคำสั่งให้แจ้งกับท่านว่า ท่านมีเวลาหกเดือนเพื่อเตรียมอพยพไปยังพิภพเทอร์มินัส”

“หกเดือน!” กาอัลลูทานขึ้น แต่เชลดอนจับแขนของเขาบีบเบาๆ เตือนให้สงบปากคำไว้

“ผมได้รับคำสั่งมาเพียงเท่านั้นเอง” นายร้อยเอกผู้นั้นย้ำ แล้วผละจากไป

กาอัลหันไปทางเชลดอน “อะไรกัน ให้เวลาเพียงหกเดือนจะทำอะไรกันที่นี่ เล่นฆ่ากันทางอ้อมซัดๆ”

“เอาละ ใจเย็นๆ ไว้ ไปที่ห้องทำงานของฉันก่อนเถอะ”

ห้องทำงานแห่งนั้นไม่ใหญ่โต แต่ปลอดจากการถูกลักลอบดักฟังอย่างสมบูรณ์จนจับไม่ได้ว่ามีกำบังกันเช่นนั้น ลำแสงสอดแนมที่ส่งมาจะไม่พบกับความเงียบหรือข้อผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น แต่ผู้ลอบฟังจะได้ยินเสียงการสนทนาเรื่องลับเพหระที่เตรียมบรรจุไว้ เหมือนคนหลายคนกำลังคุยกันเล่นอยู่ตลอดเวลา

“เอาละ” เชลดอนกล่าวเรียบๆ “หกเดือนก็พอถมเถ”

“ผมไม่เข้าใจเลยว่าจะเป็นไปได้”

“อ้าว พ่อหนุ่มเอ๊ย แผนการทุกอย่างของเรานี้แหละ เราได้รับการกระทำของบุคคลอื่นๆ ให้เข้ากับความสะดวกของเรา ฉันเคยบอกแล้วใช่ไหมว่า อุปกรณ์ของเซ็นได้รับการพินิจพิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนยิ่งกว่าใครๆ ทั้งสิ้น การพิจารณาสอบสวนนั้นมีขึ้นก็เมื่อเวลาและเหตุการณ์แวดล้อมเหมาะสมแก่สภาวะที่เรากำหนดไว้เท่านั้น”

“แต่ท่านได้เตรียม...”

“...เพื่อการถูกเนรเทศไปยังเทอร์มินัสระนะ ก็ทำไมเล่าจะเตรียมไม่ได้” เขาวางมือลงบนจุดหนึ่งบนโต๊ะทำงาน กำแพงด้านหลังก็เปิดออกช่องหนึ่ง

สิ่งนี้จะกระทำได้ด้วยมือของเขาคนเดียวเท่านั้น เพราะรหัสปิดเปิดเกิดปฏิกิริยาได้เฉพาะกับลายนิ้วมือของเขาที่กระทบแสงบังคับกลไกซึ่งส่องขึ้นมาจากใต้พื้นโต๊ะ

“คุณจะไม่เห็นมีใครฟิล์มหลายอันอยู่ในนั้น” เซลดอนบอก “เลือกเอาอันที่มีหมายอักษรท” กาล์กรกระทำตาม แล้วคอยดูเซลดอนบรรจุฟิล์มเข้าในเครื่องฉายแล้วส่งแว่นตาอันหนึ่งให้ กาล์กรปรับแว่นได้ทีแล้วมองดูภาพที่ฉายออกมา

เขาเอ่ยขึ้นว่า “แต่ว่า...”

เซลดอน “แปลกใจอะไรหรือ”

“นี่ท่านเตรียมตัวอพยพมาตั้งสองปีแล้วสิ”

“ที่จริงนะ สองปีครึ่งแล้ว เราไม่แน่ใจนักว่าจะจะเป็นเทอร์มินัส แต่คาดเอาไว้คงใช่ แล้วเราก็ดำเนินการโดยอาศัยข้อสันนิษฐานนั้น...”

“แต่ทำไม ดร.เซลดอน ท่านเตรียมอพยพทำไม เราควบคุมสถานการณ์ได้ดีกว่ามิใช่หรือถ้าเราอยู่ในทรานทอร์”

“ทำไมรี ก็เพราะมันมีเหตุผลนะสิ ถ้าเราทำงานในพิภพเทอร์มินัส เราจะได้รับความสะดวกสบายจากจักรพรรดิเต็มที เพราะปราศจากความระแวงเคลงใจว่าเราจะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยต่อบัลลังก์จักรพรรดิ”

กาล์กรว่า “แต่ท่านก็ก่อให้เกิดความระแวงเช่นนั้นขึ้น เพื่อบีบบังคับให้มีการกำหนดโทษเนรเทศเพราะเหตุใด ผมไม่เข้าใจ”

“คนสองหมื่นครอบครัวอาจจะไม่เต็มใจไปเองไกลถึงสุดขอบจักรวาล”

“แต่ทำไมคนเหล่านั้นจึงต้องถูกบีบบังคับให้ไป ผมขอทราบบ้างไม่ได้หรือ” กาล์กรตั้งกระทู้

เซลดอนว่า “ยังก่อน เอาแต่เพียงให้คุณรับรู้ไว้ว่าสถานที่หลบภัยของวิทยาการทั้งหลายจะอยู่ที่เทอร์มินัสแห่งหนึ่ง ส่วนอีกแห่งหนึ่งจะตั้งขึ้นที่อีกพิภพหนึ่งทางขอบจักรวาลด้านตรงกันข้าม สมมติว่าที่ดาร์รันดร์ (สุดแดนดาว) นอกจากนั้น ฉันจะสิ้นชีวิตในไม่ช้านี้ คุณจะได้อยู่ดูเหตุการณ์นานกว่าฉัน อย่า อย่า ขอเสียที่ อย่าตื่นแต่ตกใจหรือแสดงน้ำใจอะไรต่อฉันเลย แพทย์ประจำตัวบอกว่าฉันจะอยู่ต่อไปได้ไม่เกินปีหรือสองปี

สถาบันสถาปนา

แต่ฉันก็ได้ปฏิบัติงานอันเป็นจุดหมายของชีวิตสำเร็จลงแล้ว เวลาไหนเล่า
ที่จะเหมาะแก่การตายเกินไปกว่าจังหวะนี้”

“แล้วเมื่อท่านถึงแก่กรรมไปแล้วเล่า”

“อ้าว ก็มีผู้สืบท่อทำกันไปซี...อาจเป็นคุณก็ได้ ผู้สืบท่อเหล่านั้น
จะเป็นผู้ดำเนินงานต่อไปจนสำเร็จตามแผน และยุยงให้เกิดการปฏิวัติขึ้น
ในพิภพอนาคตอันเมื่อถึงกาลอันควร โดยวิธีการที่เหมาะสม หลังจากนั้น
เหตุการณ์ต่างๆ ก็จะสานตัวของมันไปตามวิถีทางของมันเอง”

“ผมงงจริงๆ”

“แล้วคุณจะเข้าใจ” หน้าเหยย่นของเชลดอนคลายความเครียดลง
อย่างผู้มีความสุขและอ่อนระโหยในขณะเดียวกัน “ผู้คนของเราส่วนใหญ่
จะย้ายไปอยู่เทอร์มินัส แต่บางส่วนจะคงอยู่ที่นี้ เรื่องนี้จัดได้ง่ายมาก แต่
สำหรับตัวฉันเอง” เขาจบคำพูดด้วยเสียงแผ่วหวิวจนกาอัลแทบจะจับความ
ไม่ได้ถนัด “จบสิ้นกันที”